

Treball de Fi de Grau

Títol

Eduquem diferent

Un cicle d'entrevistes audiovisuals sobre educació i canvi

Autoria

Laura Martos Imbernón

Professorat tutor

Joan Vila Triadú

Grau

Comunicació Audiovisual	
Periodisme	X
Publicitat i Relacions Públiques	

Tipus de TFG

Projecte	X
Recerca	

Data

01/06/2021

Full resum del TFG

Títol del Treball Fi de Grau:

Català:	Eduquem diferent			
Castellà:	Eduquemos diferente			
Anglès:	Educate different			
Autoria: Laura Martos Imbernón				
Professorat tutor: Joan Vila Triadú				
Curs:	2020/21	Grau:	Comunicació Audiovisual	
			Periodisme	X
			Publicitat i Relacions Públiques	

Paraules clau (mínim 3)

Català:	Educació, Cicle, Entrevista
Castellà:	Educación, Ciclo, Entrevista
Anglès:	Education, Cycle, Interview

Resum del Treball Fi de Grau (extensió màxima 100 paraules)

Català:	L'educació ha estat un dels eixos centrals de debat durant la pandèmia mundial, que davant la reafirmant necessitat de recórrer a les tecnologies per solucionar la barrera social que ha suposat la COVID-19, molts pedagogs i especialistes han posat en dubte l'efectivitat del sistema educatiu una vegada més. "Eduquem diferent" és una proposta d'un cicle de 10 entrevistes de profunditat, en format audiovisual, amb la realització i producció d'una primera "entrevista pilot", per conversar sobre aquest element social fonamental. Aquest cicle també consta d'una anàlisi prèvia sobre l'efectivitat del format i la definició d'estratègies per dur-lo a terme.
----------------	---

Castellà:	La educación ha sido uno de los ejes centrales de debate durante la pandemia mundial, que ante la reafirmante necesidad de recorrer a las tecnologías para solucionar la barrera social que ha supuesto la COVID-19, muchos pedagogos y especialistas han puesto en duda la efectividad del sistema educativo una vez más. “Eduquemos diferente” es una propuesta de un ciclo de diez entrevistas de profundidad, en formato audiovisual, con la realización y producción de una primera “entrevista piloto”, para conversar sobre este elemento social fundamental. Este ciclo también consta de un análisis previo sobre la efectividad del formato y la definición de estrategias para llevarlo a cabo.
Anglès:	Education has been one of the main focus on discussion since the world pandemic. Before the reaffirming need of going to technologies to break the social wall that the COVID-19 has supposed, lots of pedagogues and specialists had questioned the effectivity of the educative system again. “Educate different” is a propose of a ten in-depth interviews, on audiovisual format, with a “pilot interview” produced and executed, to discuss about this main social element. Furthermore, this cycle has a previous analytic about the format effectivity and the definition of some strategies to carry it out.

ÍNDEX

1. INTRODUCCIÓ	6
2. CONTEXT	9
2.1. L'ENTREVISTA	9
2.1.1 TIPUS D'ENTREVISTES	10
2.2. ANÀLISI DE 5 ENTREVISTES EN PROFUNDITAT DE REFERÈNCIA	14
2.2.1 Jordi Évole a "Salvados"	14
2.2.2 Pepa Bueno a "Viajando con Chester"	18
2.2.3 Iñaki Gabilondo a "Cuando ya no esté"	23
2.2.4 David Letterman a "My next guess needs no introduction"	29
2.2.5 Lidia Heredia a "Els matins de TV3"	34
2.3 L'ENTREVISTA EN PROFUNDITAT: CARACTERÍSTIQUES PER UN MAJOR ÈXIT	39
2.3.1 Rellevància del tema	39
2.3.2 Estructura del contingut: distribució i format	41
2.3.3 Suport multimèdia i complements	43
2.3.4 Estructura de realització (on i com es fa)	45
2.3.5 El paper de l'entrevistador	46
3. PRESENTACIÓ FORMAL DEL PROJECTE: UN CICLE D'ENTREVISTES PER UN CANVI EN L'EDUCACIÓ	48
3.1 CONCEPTUALITZACIÓ DEL CICLE D'ENTREVISTES	48
3.2 FASES DE CREACIÓ DEL PRODUCTE	49
3.2.1 PREPRODUCCIÓ	49
3.2.1.1 Documentació del tema	49
3.2.1.2 Recerca dels convidats i divisió de capítols	53
3.2.1.3 Temps i espai de visionat	67
3.2.1.4 Plans	68
3.2.2 PRODUCCIÓ	70
3.2.3 POSTPRODUCCIÓ	72
3.2.3.1 Edició de les entrevistes	72
3.3. PROGRAMA PILOT	75
3.4. PLA DE FINANÇAMENT	79
3.4.1 INGRESSOS	79
3.4.2 DESPESES	81
3.5. PLA DE COMERCIALITZACIÓ	83
3.5.1 TARGET	83
3.5.2 PUNTS DE CONTACTE	86
3.5.3 ESTRATÈGIES DE COMUNICACIÓ	86
4. CONCLUSIONS PROFESSIONALS	89

4.1. CONCLUSIONS PERSONALS	91
5. BIBLIOGRAFIA	94
6. ANNEX	99

1. INTRODUCCIÓ

En un segle en què prescindim de les notícies detallades, del contrast informatiu i de l'ús del periodisme com a font única de coneixement de l'actualitat, la societat es nodreix de la "*cultura snack*", tal com es titula l'últim llibre del doctor en llenguatges de comunicació Carlos Alberto Scolari. Davant d'aquestes petites dosis informatives, moltes vegades perdem el fil dels motius pels quals ens trobem en certes situacions, sabent de tot una mica, però vertaderament de res. En aquest context, l'entrevista en profunditat és l'oportunitat per endinsar-se en un tema de forma directa, dinàmica i plena de subjectivitats, i per tant, permet al lector o a l'espectador formar-ne una opinió a través d'una conversa de bases històriques clares i altres opinions, però en qualsevol cas, especialitzades.

Aquest treball és un projecte basat en l'entrevista en profunditat a partir d'una reflexió inicial sobre el potencial d'aquest gènere del periodisme, referenciat en cinc professionals d'aquest estil periodístic, i que posteriorment s'ha convertit en una proposta real i un primer programa pilot executat.

El format pel qual he optat ha estat l'audiovisual, no només perquè, actualment, és el més vist i el que la població prefereix (CAC, 2020), si no per les oportunitats de transmissió que permet: des de la imatge, que ens permet conèixer el llenguatge no verbal, fins a l'escenificació que permet situar la conversa i entendre-la des d'un punt de vista més proper. D'altra banda, el directe ha estat un punt clau en aquest interès per fer de l'entrevista una reflexió i un aprenentatge més espontani, fugint de la superficialitat, i mostrant allò que es parla de forma nítida, sense talls ni segones preses. L'audiovisual, a més a més, és el format més complex a parer meu, el que implica un procés més ampli i, per tant, una major implicació en tot el trajecte, i he volgut formar part de tots aquests passos per obtenir al final els resultats i, a més a més, posar-los en pràctica.

El projecte s'ha dividit en dos apartats principals: en un primer bloc es poden observar els antecedents a la creació del cicle, des d'una reflexió sobre els coneixements bàsics de l'entrevista i la seva categorització, així com l'anàlisi de cinc referents actuals del món de l'entrevista, i les diferents formes de tractar temes

socials i d'actualitat, de caràcter autonòmic, nacional i internacional: Jordi Évole, Pepa Bueno, Iñaki Gabilondo, David Letterman i Lidia Heredia. A partir de l'anàlisi d'aquestes, també s'han extret unes conclusions sobre els mètodes utilitzats durant les seves entrevistes.

En el segon bloc, ens centrem en la creació d'un cicle de deu entrevistes audiovisuals relacionades amb un tema que ha estat un eix de debat durant la pandèmia: l'educació. El plantejament de tot el projecte es divideix en la preproducció, la producció i la postproducció. En aquests apartats es du a terme el tractament de la documentació sobre l'àmbit en què volem situar el cicle, en aquest cas l'educació, així com una anàlisi de les diferents entrevistes segons els temes que es volen abastar i els perfils que encaixen amb cada tema. Una vegada configurats els detalls del procés de producció del cicle, s'ha fet un pla de finançament, un de comercialització i l'execució d'un programa pilot com a mostra representativa del projecte, per anar més enllà de la proposta teòrica de la idea, i saber quin en seria el resultat.

Els objectius que ha perseguit aquest projecte no només han estat el de fer un cicle i treballar tots els trets que el dissenyen i el caracteritzen, sinó també reflexionar sobre l'entrevista com a gènere periodístic i mètode d'investigació i de creació de debat d'un tema per arribar a conèixer-lo en profunditat. També era imprescindible posar en pràctica els aprenentatges sobre aquest gènere de forma pràctica, i així poder aplicar la part teòrica a un tema en concret i executar una entrevista que tractés el tema amb tota la profunditat possible.

Finalment, el cicle es presenta com una sèrie d'entrevistes progressives en l'evolució de l'educació d'una persona, començant per l'educació parental i acabant als estudis superiors no obligatoris, afegint diversos temes alterns que es relacionen amb l'etapa educativa de cada moment. Així, el cicle, proposa deu capítols dividits en: la construcció social de l'educació, com a reflexió inicial, l'educació parental, la neuroeducació, l'escola primària, l'educació bàsica arreu del món, l'educació secundària i introducció de les persones amb discapacitat als centres escolars, l'educació sexual i l'autoestima, l'educació a altres països d'Europa, noves plataformes educatives, fent èmfasi en l'educació en línia i, finalment, els professors en temps de la COVID. La primera entrevista del cicle es presenta formalment com

a part del projecte, en format de "*programa pilot*", i és una entrevista realitzada a Marina Garcés. L'entrevistada és professora de filosofia i escriptora, i aprofitant la recent publicació del seu nou llibre "*escola d'aprenents*", a través del qual ens endinsem en el món de l'educació guiats per diferents filòsofs i sociòlegs de la història, convidem a reflexionar als espectadors i plantejar-se com aconseguir una major efectivitat en un sistema educatiu tradicional que perd l'equilibri davant la necessitat de canvis i innovacions immediates.

2. CONTEXT

2.1. L'ENTREVISTA

L'entrevista és un dels subgèneres periodístics més utilitzat i, al mateix temps, un dels més desitjats per la professió. És un dels formats més preparats, però que alhora requereix certa improvisació, i per això ens recorda als gèneres informatius, però té un caràcter bastant opinatiu i, a vegades, sobretot en l'actualitat, menys formal. És el fruit de la conversa, un dels estils més utilitzats des de l'antiga Grècia en les teories filosòfiques construïdes a través del diàleg, que posseeix la facultat periodística de ser tant rígida com flexible, tant informativa com entretinguda i tant lleugera com tensa. Rafael Mainar va escriure "*Només als jutges i als periodistes els és lícit preguntar-ho tot; però el jutge té autoritat per exigir la resposta i el periodista ha d'obtenir-la per l'habilitat de preguntar*".

Com explica Chritopher Silvester al seu assaig "*Las grandes entrevistas de la historia*" (1997), l'entrevista, com a pràctica periodística, va tardar molt a consolidar-se. Diferents autors indiquen les primeres pràctiques més relacionades amb el format de preguntar i respondre a partir del segle XIX en forma de prosa, majoritàriament, en alguns diaris d'Europa i als Estats Units, sobretot amb l'arribada del comunisme i l'expansió de les idees marxistes.

Alguns dels personatges entrevistats durant el segle passat i que avui en podem llegir la conversa van ser Robert L. Stevenson, Mark Twain, Otto von Bismarck o Oscar Wilde. Aquestes estaven enfocades sempre cap a polítics i intel·lectuals i eren conegudes pròpiament com a "xerrades". Amb aquesta mateixa perspectiva en què l'entrevista era un format per presentar les idees de persones de certa importància a la societat, es van començar a perfeccionar les preguntes, l'eix central del subgènere, més tard es va afegir so, imatge i millor escenificació, entre d'altres, i es va dividir en diferents formes per poder ser tractada: relacionada amb l'entrevistat, de caràcter informatiu, com a declaració, per tractar un tema en profunditat, etc.

Pel que fa a l'àmbit audiovisual, a Espanya no hi ha referències d'entrevistes fins principis del segle XX per ràdio i a mitjans d'aquest mateix segle per televisió: *"La televisió arriba a Espanya quan els hàbits lectors no estaven assentats entre nosaltres. Per tant vam passar de l'analfabetisme funcional a una recepció passiva de la informació, obviant l'etapa d'identificació i participació en els mitjans escrits. És precisament aquest context el que fa que l'entrevista es converteixi en un dels textos periodístics de més acceptació"* (Cantavella, 1996). Des de mitjans del segle XX (durant l'evolució cap al televisor a color) la televisió va trobar un espai únicament per aquest tipus de conversa, sota el nom anglosaxó de *"Talk shows"*, que han estat un dels entreteniments amb més visualitzacions i que millor s'han adaptat al periodisme 2.0 i a les noves formes d'emissió per internet, tant a Espanya com arreu del món.

També s'han modificat els estils d'aquest gènere, sempre respectant les classificacions temàtiques que s'havien anat fent pas a poc a poc, però creant-ne de noves i compenetrant-se amb altres gèneres periodístics: la notícia, el reportatge, el documental; i d'altra banda amb altres gèneres televisius com, per exemple, els espectacles d'humor, fusió que caracteritza la majoria de programes d'entrevistes del segle XXI i que recuperen certs trets de les entrevistes humorístiques "fingides" que es publicaven als diaris el segle passat recreant una conversa inventada entre un periodista i diversos personatges famosos. Més enllà de les tipologies estrictes que té, l'entrevista també s'ha acabat adaptant a la persona que ha de ser entrevistada, per poder obtenir allò que qualsevol entrevista vol resoldre: *"Què sé sobre l'assumpte (I què no sé); Què vull saber (Que no sàpiga ja); Com saber-ho (a qui demanar, què preguntar i com preguntar-ho)"* (Burguet Ardiaca, 2015).

2.1.1 TIPUS D'ENTREVISTES

Les entrevistes, com a mitjà per aconseguir un fi periodístic, històricament s'han dividit en 3 tipus diferents:

- **Entrevista informativa o de declaracions:** És aquella que centra la seva l'atenció en les respostes de determinats personatges que aporten informació

sobre l'actualitat o sobre un fet nou, de caràcter objectiu o, a vegades, opinatiu, i que justifiquen i/o recolzen la publicació d'aquests fets.

- **Entrevista de caràcter o literària:** L'entrevista de caràcter es defineix per aquella que busca elaborar un retrat de l'entrevistat. El periodista, per tant, amb la prèvia documentació biogràfica del personatge, realitzarà preguntes que aconseguixin formar un esbós de la vida d'aquest, d'una forma més íntima i propera i, habitualment, ressaltant aspectes físics i emocionals del protagonista. S'anomena literària quan, en periodisme escrit, es crea un clima, que recorda a l'escriptura literària, que ens narra detalladament no només com és el personatge, sinó com és el lloc on està, què passa en cada moment i com es comporta ell per tal de transportar al lector a la mateixa entrevista.
- **Entrevista en profunditat:** Es caracteritza per fer una anàlisi del discurs i recrear-se en les idees de la persona entrevistada, així com les diferents valoracions sobre un tema que es tracta per tenir certa rellevància o importància dins la societat. L'entrevistador procurarà que l'entrevistat comenti tant els fets que conegui com les diferents reflexions i desitjos que tingui, per formar una opinió contrastada al respecte.

La primera de totes, l'entrevista informativa o de declaracions, és el tipus d'entrevista periodística més realitzada. Les declaracions, que són el resultat d'una petita entrevista realitzada com a fi informatiu, són un dels components principals en l'actualitat per afegir veracitat a totes les notícies, i especialment als mitjans audiovisuals. La segona, l'entrevista de caràcter, ha estat el que pròpiament s'ha reconegut sempre com a entrevista periodística, i la que més èxit ha tingut, perquè retrata personatges actuals que tothom té interès a conèixer. El periodista, doncs, fa la funció de resoldre aquelles qüestions que tothom voldria preguntar.

L'última, i la que tractem en aquest projecte específicament, és la més difícil d'aconseguir: és l'equilibri entre trobar un tema que sigui d'interès general i que pugui aportar informació, opinió i coneixements que repercutixin i que, alhora, no els digui qualsevol persona, que ho digui algú que té potestat per dir-ho.

Tot i que en algun moment de la història del periodisme aquests tres tipus d'entrevistes es poguessin diferenciar clarament els uns dels altres, el cert és que, cada vegada més, ens trobem en casos en què una entrevista pot tenir trets característics dels altres tipus mencionats a part del seu propi. És per això que, seguint aquests tres tipus d'entrevistes com a guia per caracteritzar-les de diferents maneres, actualment podem afegir moltes subdivisions d'aquestes, sempre en relació amb alguna de les principals comentades. I tot i això, en moltes ocasions, trobarem exemples d'entrevistes que hi han pres característiques de més d'un tipus.

Gabriel Baducco, en el seu llibre *Secretos de la entrevista* (2001), divideix aquesta pràctica periodística en:

- **Informativa**
- **De declaracions**
- **Perfils**
- **D'opinió**
- **Conferències de premsa**
- **Ping-pong**
- **Per assalt**
- **Enquestes**
- **Amb més d'un personatge alhora**

Les dues primeres mencionades, "**informativa**" i "**de declaracions**" són una mateixa en l'anterior classificació, però actualment s'acostumen a mostrar separades pel que fa a la seva duració; les declaracions es mostren de forma directa, agafant el tros de la resposta a una pregunta que no es mostra segons conveniència de l'explicació que es fa sobre un fet noticiós. L'entrevista informativa, en canvi, es mostra també en l'àmbit de la informació, però de forma completa, en el format d'entrevista tal com el coneixem.

Les mencionades com a "**Perfil**" i "**Ping-Pong**", són entrevistes de caràcter pel que fa a la tria de l'entrevistat i la funció de crear un perfil psicològic i característic de la persona a la qual entrevistarem, però es distingeixen per l'execució de la mateixa: Al

"perfil" el retrat serà més profund i reflexiu, al "Ping-Pong" serà una prova d'astúcia i extracció de respostes subconscients. Durant els últims anys, l'entrevista de caràcter o de perfil s'ha enfocat d'una forma molt diferent, sobretot amb l'arribada als escenaris públics de personatges que tenen una edat menor a la dels entrevistats amb els quals se solen mantenir aquest tipus de converses. En aquest context, s'ha creat un nou tipus d'entrevista que s'anomena popularment "**Entrevista mil·lennial**", dirigida a les persones nascudes en les últimes dues o tres dècades, tant pel que fa a la persona que s'entrevista com el públic (lectors, oients) que les consumeix, que es caracteritza per promocionar algun fet nou de la persona convidada i es formulen preguntes banals com *"Algun cop has despertat a un lloc desconegut després d'una nit de festa?"* (Adolescents lcat, 2020) i preguntes amb difícil resposta com és *"Saps quina és la muntanya més alta de Llatinoamèrica?"* (La resistencia, 2020).

L'entrevista "**d'opinió**" i "**per assalt**" substituiria doncs al que hem conegut com a entrevista en profunditat, on l'important és el què es diu, però sense deixar-ho en mans de qualsevol persona. L'única diferència serà que, en l'assalt, el temps és limitat, on la trobada dels dos personatges es dona per una circumstància puntual. Tant les "**enquestes**" com les que tenen "**més d'un personatge alhora**" que està sent entrevistat, s'han afegit a aquesta classificació després de convertir-les en una praxi que s'utilitza contínuament per situacions en les quals, particularment en el primer cas, l'entrevistat ha d'abastar moltes opinions i, per tant, les uneix totes en unes mateixes preguntes; finalment, en el cas de les "**Conferències de premsa**" podem considerar el mateix cas, però al revés: un entrevistat ha d'informar a molts periodistes alhora i, per estalviar temps, dona una mateixa resposta per tothom a les diferents preguntes. En aquests últims tres casos preval la quantitat i la rapidesa abans que la qualitat de les preguntes i les respostes.

2.2. ANÀLISI DE 5 ENTREVISTES EN PROFUNDITAT DE REFERÈNCIA

2.2.1 Jordi Évole a “Salvados”

Link visionat:

https://www.atresplayer.com/lasexta/programas/salvados/temporada-10/capitulo-11-iaki-rekarte_5ad094f77ed1a88d4ef81242/

Font: Google

Jordi Évole presenta aquesta entrevista en una de les emissions de la vuitena temporada de Salvados, el programa d'entrevistes de caràcter crític, televisat el 10 de maig del 2015. L'entrevistat és Ignacio Recarte, exmembre d'ETA, autor del llibre *“Lo difícil es perdonarse a uno mismo”* (2015), on explica de manera crítica les experiències viscudes formant part del grup terrorista i la narració dels fets de l'atemptat que va tenir lloc el 19 de febrer de 1992, en el que va participar, i on van morir tres civils.

Presentació	Si
Públic	No
Espai en el qual es realitza	Al aire lliure/ domicili entrevistat
Introducció convidat	No
Es coneixen/ Entrevistes anteriors	No

Primera Pregunta	“Qué significa hoy día, para ti, ETA?”
Directe o Diferit	Diferit
Intervencions	No
Suport paper preguntes	No
Suport multimedia (fotos/videos/audio)	Si (audios)

L'entrevista es divideix en tres parts: una primera part caminant per un parc, una segona part asseguts en aquest mateix espai a l'aire lliure i, finalment, una tercera part on s'asseuen, també, en una taula d'una cuina, probablement on viu l'entrevistat.

Podria dividir-se també, des d'una altra perspectiva, segons l'evolució de les preguntes; a l'inici preguntes de caràcter contextual: la publicació del seu llibre, vida anterior, influències, etc. Segueix amb l'explicació en detall de l'atemptat de 1992 i les posteriors decisions fins que són capturats. Més endavant un seguit de preguntes sobre l'etapa a la presó i, finalment, un moment més reflexiu de preguntes sobre rehabilitació i culpabilitat, basades en l'actualitat de l'entrevistat. En conclusió, és una entrevista completament guiada per la narració de l'entrevistat, en què el periodista en cap moment fa canviar de tema, o condueix l'entrevista cap un altre punt, més aviat es deixa portar pel que va escoltant. Alhora, també són preguntes molt previsibles segons el que s'ha preguntat anteriorment.

Fonts: Google

Tot i que, com comentàvem abans, és una conversa molt guiada, també necessita les preguntes constants del periodista, que en moltes ocasions són respostes de forma curta o tallant, i provoca que l'entrevistador hagi de realitzar preguntes secundàries o relacionades amb la pregunta anterior per allargar el tema que s'està tractant. Es realitza un total de 49 preguntes, més algunes preguntes afegides arran de les respostes que dona l'entrevistat. D'altra banda, hi ha moltes preguntes que són evidències documentades, qüestions que el periodista ja sap, i que els espectadors podrien buscar per internet segurament, però que serveixen per seguir la història de la vida i els passos que va seguir l'exmembre d'ETA abans i després de cometre l'atemptat. Podem observar com en els últims minuts de l'entrevista, el periodista estreny amb les preguntes, semblants a un qüestionari de resposta ràpida, que són molt directes i intenten profunditzar en els ideals actuals que té l'entrevistat.

Com a suport multimèdia de la història explicada, intervenen cinc àudios en què es reproduïxen fragments dels titulars que es van emetre pels diferents canals de televisió i ràdio en diversos esdeveniments relacionats amb ETA, que serveixen per donar entrada als temes tractats: per exemple, el primer atemptat del grup terrorista, les manifestacions en contra de la mort dels civils en l'atemptat de 1992 o la dissolució oficial d'ETA.

L'entrevista està sostinguda per un número molt elevat de preguntes que acompanyen el pràcticament monòleg de l'entrevistat, moltes d'elles aclariments o rotunditats per aclarir una mateixa pregunta que es tracta en varies, i també algunes que no es presenten amb la pregunta del periodista, sinó directament amb la resposta de l'entrevistat. La primera pregunta, "**Qué significa hoy día, para ti, ETA?**", es fa des d'una visió general, donant la possibilitat de donar una perspectiva del passat, que és el què es tractarà en el programa, i del present, que és allò que ens situa al moment de l'entrevista. Évole fa un total de 48 preguntes, amb 10 preguntes que considerarem substancials.

La primera pregunta substancial, però que no crea cap moment de tensió com veure'm en altres ocasions més endavant, és la cinquena, després d'haver contextualitzat els motius de l'entrevista i l'actualitat del personatge, i aquesta fa que es posicioni definitivament. Les tres següents preguntes substancials, que les

trobem ja entre el final del primer escenari i el segon, fan referència al passat, a crear consciència sobre allò en què va participar l'entrevistat, i són preguntes que interrompen, d'alguna forma, un monòleg general que va fent Recarte com a explicació cronològica dels fets que va viure, recolzat per preguntes d'Évole que faciliten el fil conductor. Aquestes tres preguntes, però, són més opinatives i jutjades que no les altres. El moment més tens de l'entrevista, de fet, és quan Évole recrimina a l'entrevistat no saber-se el nom de les persones que va assassinar en nom d'ETA.

La resta de preguntes substancials transcorren al tercer escenari, dins d'un domicili, on es reflexiona sobre el present i com ha afectat ETA a la vida personal d'Ignacio Recarte. Les preguntes 31 i 35 (que és una doble pregunta), focalitzen la mirada en el debat de si "la gent canvia" o si "mereix una segona oportunitat". Les segueixen unes quantes preguntes personals, i, finalment, les últimes cinc preguntes, quatre de les quals hem considerat substancials, són directament compromeses amb la relació actual amb ETA i el perdó que pot donar-se o no a ell mateix pels actes comesos en el seu passat.

Num. Preguntes lleugeres	38
Num. Preguntes substancials	10

Transcripció de les preguntes substancials:

1. No hay muchos, como tú, que decidan explicar lo que han vivido en ETA y además explicarlo de una forma tan crítica como lo explicas tú. ¿No hay porque no existen o porque les da miedo explicarlo?
2. Es alucinante que expliques esto y digas "No sé ni para quién era la bomba".
3. Tu antes nos decías que estabas casi convencido de que si le preguntases a varios terroristas los nombres de a los que mataron que no te los sabrían decir. ¿Tu me sabrías decir el nombre de las personas que mataste?
 - Yo si te voy a decir sus nombres (...).

4. ¿Has tenido alguna vez preocupación por esas familias? ¿Has intentado ponerte en contacto con ellos?
5. Teniendo en cuenta tu relato anterior, puede haber gente que te esté viendo y diga “ pues la verdad es que con lo que hizo este tío no me da mucha pena que le torturasen”.
6. La reivindicación de ETA con el atentado de Miguel Ángel Blanco era el acercamiento de los presos. ¿Tú querías que lo matasen?
 - Pero tu habías matado, pocos años antes, en nombre de Euzkalerria (...).
7. ¿Tú hoy día sigues queriendo la independencia de Euzkadi?
8. ¿Han servido de algo tantos años de violencia?
9. Si alguien te ha conocido hoy por primera vez y después de escucharte piensa “no me fío”; ¿qué le dirías?
10. ¿Tú te has perdonado a ti mismo?

2.2.2 Pepa Bueno a “Viajando con Chester”

Link visionat:

https://www.cuatro.com/viajandoconchester/entrevistas/Charla-integra-Juan-Rosell_2_2018130010.html

Font: Google

“Viajando con Chester” és un programa d’entrevistes d’actualitat, o temes controvertits, que aprofita per aprofundir amb convidats que són coneguts per aquestes polèmiques, normalment de caràcter, és a dir, personatges coneguts. Es caracteritza per l’espai en què es realitza, perquè sol viatjar a diferents escenaris amb un sofà Chester, donant nom al programa. Primerament va estar presentat pel publicista i presentador de televisió Risto Mejide, que li va donar el seu legat a la periodista Pepa Bueno, que en el programa del 12 de juliol de 2015 va entrevistar a Juan Rosell, en aquell any i fins al 2018 president de la CEOE. Actualment, el programa se segueix emetent amb el nom de “Chester” i el torna a presentar el Risto Mejide.

Presentació	Si
Públic	No
Espai en el qual es realitza	Borsa de Barcelona
Introducció convidat	Si
Es coneixen/ Entrevistes anteriors	No

Primera Pregunta	“Ahora casi todos los juguetes se hacen en China. (...). Dices <i>en China ahora ya es caro</i> , ¿al final la globalización era buscar donde producir más barato y dejar miles de parados aquí?”
Directe o Diferit	Diferit
Intervencions	No
Suport paper preguntes	No
Suport multimedia (fotos/videos/audio)	Si

L'entrevista d'aquest capítol es pot caracteritzar per la continua defensiva de l'entrevistat amb cada pregunta, perquè tant l'estil del programa com la presentadora es caracteritzen per l'ús de formes agressives d'entrevistar, amb preguntes d'atac constant, però en aquest cas, tot i que hi estan presents, la Pepa Bueno fa preguntes amb un to molt tranquil i íntim i es veu a Joan Rosell, tot i això, tens.

La conversa entre els dos és molt dinàmica pel que fa a les preguntes de l'entrevistadora. No permet divagacions i presenta els temes de forma directa amb preguntes bastant tancades, i el suport multimèdia dels titulars dels casos de les notícies que tracten.

Font: cuatro.com

Font: Google

L'espai on es trasllada el sofà Chester en aquest cas és la borsa de Barcelona. A diferència de l'actual programa, que compta amb públic espectador durant l'entrevista, en aquesta temporada el públic no estava present, i per això l'entrevista té un ambient molt més íntim i la conversa té l'oportunitat de ser més impulsiva o més reflexiva que altres entrevistes que s'han fet amb públic en aquest mateix programa.

Pepa Bueno caracteritza l'entrevista des del principi fent preguntes bastant feixugues. Repassa els diferents casos i ideals polítics en què l'expresident de la patronal havia estat indirectament involucrat, i utilitza constantment un mètode de perseverança i insistència per una resposta clara a les preguntes que fa. Un exemple és quan, a la pregunta "*¿Por qué hay tan mala connotación de la palabra empresario en España?*", el convidat comença a contestar de manera general i l'interromp dient "pero tu lo habrás reflexionado", al que segueix d'ambulant confirmant que sí que ho ha reflexionat en diverses ocasions i Pepa Bueno insisteix "*¿a quién se lo atribuyes?*", tot de manera concisa, tancant la pregunta el màxim possible.

L'entrevistadora i el convidat no es coneixen, però en aquest cas tant el convidat com la periodista són personatges de caràcter públic i ambdós, segurament, coneixen la trajectòria de l'altre o la poden buscar fàcilment per la xarxa. El fet que l'entrevistadora tingui cert renom, tot i ser desconeguts, atorga certa "professionalitat afegida" que li permet, en certs moments, fer preguntes més compromeses de forma més directa.

Aquesta entrevista s'estructura en 31 preguntes, 11 de les quals considerem preguntes substancials. En aquest cas, podem veure aquesta conversa més com una contínua recerca de respostes dèbils, o que no tinguin la força que han de tenir, en equilibri amb la fluïdesa d'una conversa, que són la majoria de les preguntes en tot moment. Ja la primera pregunta, "***Ahora casi todos los juguetes se hacen en China. (...). Dices, en China ahora ya es caro, ¿al final la globalización era buscar donde producir más barato y dejar miles de parados aquí?***", es presenta d'allò més concisa per mostrar, des d'un principi, l'opinió sobre el capitalisme que té

el convidat, sense forma d'escapar-se. Segueixen parlant de l'abús per part dels empresaris als seus treballadors i a la tercera pregunta torna a posar-lo en un compromís. El mateix cas es repeteix poc després al comentar els contractes i la reforma laboral actuals.

Les preguntes substancials 6, 7, 8, 9 i 10, que corresponen a les 15, 16, 17 (i 18, però que es presenten en aquesta anàlisi com una mateixa) i 21 de l'entrevista, són políticament d'allò més compromeses, i són una estratègia que deixen al descobert, de forma indirecta, les ideologies de Rosell. Finalment, i com era d'esperar, l'última pregunta substancial es formula pocs minuts abans d'acabar el programa i fa al·lusió a la relació personal i opinió de la situació de l'expresident de la patronal, al que està substituint en el càrrec, que ha estat jutjat per corrupció.

Num. Preguntes lleugeres	20
Num. Preguntes substancials	11

Transcripció de les preguntes substancials:

1. Ahora caso todos los juguetes se hacen en China (...). Dices “en China ahora ya es caro”. ¿Al final la globalización era buscar donde producir más barato y dejar miles de parados aquí?
2. ¿Tú has tenido que aplicar eso a tus empresas? (refiriéndose a las malas condiciones laborales)
3. Esos indefinidos de los que hablas, ganan al mes 1. 221€.
 - Pero ¿tú sabes cuanto es la media de un alquiler en España? La mitad de un salario.
 - Lo que discutíamos es si puede llamar privilegiado a quien tiene un indefinido de 1. 200€?

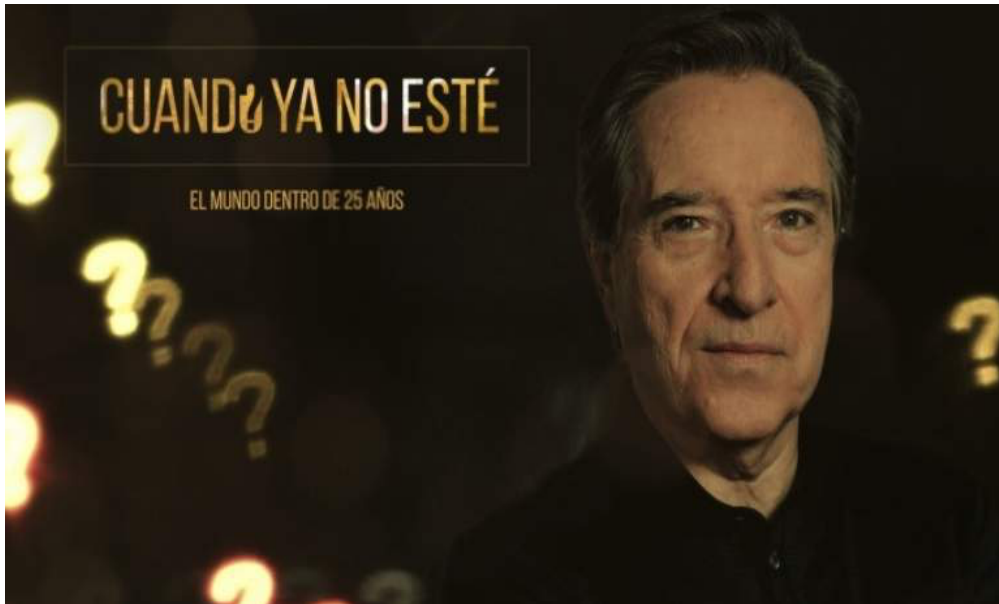
4. ¿La reforma laboral ha fracasado? Porque si estamos hablando que se hizo para acabar con la dualidad de indefinidos y temporales y seguimos prácticamente donde estábamos...
5. Todo el mundo quiere cumplir la ley y todo el mundo está de acuerdo que la tiene que cambiar el gobierno. Si el gobierno no la cambia, y hay familias que se quedan en la calle, ¿qué deben hacer los poderes que están más cerca del ciudadano?
6. ¿Has hablado con Ada Colau?
 - ¿Qué te parece?
7. ¿Al presidente de la Patronal le inquieta, de alguna manera, la llegada a las instituciones de nuevos partidos?
8. ¿Has hablado con Pablo Iglesias?
 - ¿Con Albert Rivera sí? ¿Por Catalán o porque tenéis una proximidad...?
9. ¿Y a ti cuanto te inquieta la situación en Cataluña?
10. Tú eres catalán. ¿A ti te han pedido el 3%?
11. Has dicho antes que había que considerar unos golfos a los empresarios que han abusado del sistema (...). Querría saber tu opinión concreta sobre alguien que es muy importante en la Patronal como es tu antecesor (...), que está en la cárcel.

2.2.3. Iñaki Gabilondo a “Cuando ya no esté”

Link visionat:

Primera part: https://www.youtube.com/watch?v=m5l_P8SM5Ak

Segona part: https://www.youtube.com/watch?v=m5l_P8SM5Ak&t=560s

Font: Google

Iñaki Gabilondo, periodista amb una coneguda carrera informativa al grup de comunicació Mediaset i columnista polític d'El País, estrenava aquest programa de Movistar+ el 2016. Amb el nom de "*Cuando ya no esté*", el programa presenta un format d'entrevista en profunditat que analitza el recorregut de certes persones i li dóna una perspectiva sobre els temes tractats per acabar reflexionant sobre com serà el món d'aquí a 25 anys.

El programa és de caràcter reflexiu majoritàriament, tot i que en aquesta ocasió el convidat era una mica més controvertit, en haver-hi diferents opinions sobre la posició i el paper que ha estat jugant amb l'estat nord-americà revelant informacions confidencials, inclosa la xarxa de rastreig massiu a internet que té la CIA sota el seu poder. És per això que el periodista, en aquesta entrevista, tot i que seguint la mateixa línia que la resta de programes, ofereix unes preguntes més dinàmiques i qüestionables que no pas en altres emissions.

El 5 de maig de 2017, Iñaki es traslladava del plató de Movistar a l'ambaixada de l'Equador a Londres per parlar amb Julian Assange, fundador de WikiLeaks, poc després de ser declarat "l'enemic número 1" dels Estats Units per Donald Trump.

Presentació	No
Públic	No
Espai en el qual es realitza	Embaixa de l'Equador a Londres
Introducció convidat	Si
Es coneixen/ Entrevistes anteriors	No
Primera Pregunta	“Cinco años aquí, eso debe de ser muy duro. ¿Aguanta bien, o está empezando a flaquear?”
Directe o Diferit	Diferit
Intervencions	No
Suport paper preguntes	No
Suport multimedia (fotos/videos/audio)	No

El programa uneix la presentació pròpia de cada capítol, que el fa semblar més proper a una sèrie que a un programa com a tal, amb una introducció inicial sobre el personatge entrevistat i el motiu que l'ha dut a entrevistar-lo; seguit d'una reflexió sobre els temes que es tractaran durant l'entrevista.

Fonts: Youtube

Aquest inici amb tants recursos d'imatges, la veu en off explicativa i el dinamisme que crea, s'oposa totalment a l'estil que segueix l'entrevista, que és del tipus més formal que hem vist fins al moment. No només pel que fa a les preguntes, que clarament han estat analitzades prèviament per poder-se executar sense malentesos (i la longitud que tenen tant aquestes acurades qüestions), sinó també les respostes del convidat, que en moltes ocasions transcendeixen la pregunta i engloben molts més aspectes que no tenen res a veure amb allò que s'ha preguntat. D'altra banda, també es molt característic l'espai i l'escenari en què es realitza, en una habitació en què les càmeres només intercanvien plans mitjans dels dos personatges i un pla sencer d'ambdós a les cadires que s'asseuen. Durant els cinquanta-quatre minuts que dura l'entrevista, el centre està tot enfocat únicament cap a allò que està responent Assange, encara que no sigui una gran resposta, o que no respongui allò que s'ha intentat preguntar entre línies.

Per aquest mateix estil de formalitat, és pel que no intervenen recursos multimèdia durant el procés de l'entrevista ni en un editatge posterior. L'únic suport audiovisual que podem diferenciar, són uns cartells informatius que afegeixen aclariments sobre temes que s'abasten i que poden no ser de coneixença general.

Un aspecte curiós a tractar, és que les preguntes on es tensa una mica més la corda, on es vol preguntar una mica més enllà del que ja se sap, solen evadir-se molt a menys que siguin directes i que sigui una única pregunta, no varies en una mateixa, com passa. A més a més, hi ha un moment concret de l'entrevista on passa

això de forma concentrada, del minut 16'20" durant els següents 10 minuts, Iñaki Gabilondo fa quatre preguntes seguides clares, mostrant opinions que podríem anomenar en cert aspecte "personals", i que fan a l'entrevistat respondre de forma més concreta, que no menys llarga, i adaptar-se més a la pregunta i no al que ell mateix vol explicar.

El periodista, en aquesta ocasió, no tenia cap suport escrit per les preguntes, que en moltes ocasions s'allargaven per una característica seva bastant coneguda de repetir les preguntes de formes diferents perquè es pugui sobreentendre tot el que vol preguntar comprimit en una frase interrogativa. És a dir, que primer fa la pregunta com a tal i després l'explica, o primer la contextualitza i finalment la fa. En aquest cas, aquest tipus de preguntes encaixen a la perfecció perquè les respostes, com hem mencionat abans, són molt llargues, algunes fins als cinc minuts d'explicació, i això fa que s'anivelli una mica en la prolongació. El format, en tot moment, s'estructura en pregunta-resposta, sense cap interrupció ni comentari aliè a la pregunta formulada per part del periodista, i per això també ens pot fer pensar que, possiblement, sigui una entrevista bastant quadrada i amb una estructura molt clara a seguir.

Aquesta entrevista, que es caracteritza precisament per la longitud de les respostes, només consta de 17 preguntes, de les quals 7, quasi la meitat, són substancials. Excepcionalment, això no es dona per l'agressivitat o per l'estratègia de l'entrevistador, sinó perquè el tema que tracten és substancial en si i té moltes incògnites al seu voltant. Tot i que les preguntes formulades són substancials, en molts casos l'entrevistat les evita i explica molts altres elements contextuais que, en segons quin cas, hauria d'haver redirigit el periodista de nou cap a la pregunta principal.

Aquestes preguntes que hem detectat com substancials, o que enfoquen de forma més compromesa el tema a tractar, estan molt repartides durant l'entrevista que, a més a més, es divideix en dues parts. L'únic moment en què es concentren de forma notòria, i de fet, mostren certs trets més concretats, són en les preguntes 13, 14, 15 i 16 de l'entrevista que són, justament, les últimes, ja que la número 17 és la pregunta característica del programa que la realitzen a tots els convidats. Aquestes quatre

preguntas seguidas fan referència al paper que està jugant el mateix Assange, i no tant WikiLeaks, vers els Estats Units i la societat digital en general.

Num. Preguntes lleugeres	10
Num. Preguntes substancials	7

Transcripció de les preguntes substancials:

1. Ahora la CIA y el departamento de justicia, de una manera más o menos manifiesta, niega que usted tenga que ver con los medios de comunicación, le niega el uso a la primera Emienda y ahora ya le trata como un traidor (...). ¿Eso es una buena noticia para usted señor Assange? No lo parece.
2. Ha dicho antes que solo ha publicado el 1% de lo que tienen. ¿Van a publicar el 99% restante?
3. (...). Yo quisiera preguntarle directamente: ¿Eso es así o no? ¿Ha jugado usted un papel en esta campaña electoral que puede ser significativo? ¿Ha utilizado esas herramientas que se le acusa de haber utilizado? ¿A sido, tal vez, utilizado Wikileaks y usted mismo por otros? (...).
4. ¿Cuanto tiempo más está dispuesto a estar en esta casa?
5. Me da la impresión de que tiene usted la sensación de que hay una tarea històrica que en cierto sentido le ha correspondido, por las circunstancias que sean, y está usted dispuesto a llevarla adelante aunque sea hasta la inmolación.
6. ¿En estos cinco años ha tenido usted dudas sobre el sacrificio y su recompensa? ¿Tiene usted miedo a ser detenido, juzgado, condenado a muerte (...)?

7. No le pido que nos anticipe las nuevas revelaciones que hará, a no tardar mucho, Wikileaks, pero si le pido que me diga si va a haber pronto alguna relación de importancia resonante como la que recientemente puso patas arriba la credibilidad de la CIA y toda su solvencia (...).

2.2.4 David Letterman a “My next guess needs no introduction”

Link Visionat:

<https://www.netflix.com/watch/80209188?trackId=13752289&tctx=0%2C0%2Cdf9e2b0886232b7016603ff3f7a2946d972768e0%3A9dca051b318c52b6292fa7401a82ef60df111198%2Cdf9e2b0886232b7016603ff3f7a2946d972768e0%3A9dca051b318c52b6292fa7401a82ef60df111198%2Cunknown%2C>

Font: Google

En aquesta ocasió, l'entrevistador és l'humorista i presentador de televisió nord-americà David Letterman, un periodista amb una llarga trajectòria en espectacles d'entrevistes nocturnes a televisió, coneguts com a “*Late Shows*”, que

va començar l'any 2018 un programa original de la plataforma Netflix amb el nom de “*My next guess needs no introduction*” (“El següent convidat no necessita cap introducció”). En aquesta nova proposta, Letterman entrevista a celebritats conegudes dels Estats Units en un ambient molt proper i en forma d'espectacle, amb certes sortides humorístiques i afegint una nova tendència en les entrevistes actuals: el públic.

El seu debut, el 12 de gener de 2018, va ser amb el convidat Barack Obama, el 44è president dels Estats Units i primer afroamericà en ocupar aquest càrrec. Una conversa amb una duració d'una hora en la qual es van tractar temes com la política, la comunicació, la carrera del convidat, la lluita pels drets afroamericans i la família presidencial.

Presentació	Si
Públic	Si (+ intervenció al principi)
Espai en el qual es realitza	Teatre
Introducció convidat	No (però el presenta, perquè no està al escenari)
Es coneixen/ Entrevistes anteriors	Si/ Si
Primera Pregunta	“El primer dia que ja no erets president, com va ser?”
Directe o Diferit	Diferit, però directe al públic
Intervencions	No
Suport paper preguntes	No
Suport multimedia (fotos/videos/audio)	Si

El programa comença amb una petita introducció gravada *a priori* on s'observa com el periodista Letterman, quatre anys abans, havia entrevistat ja al convidat, en aquella ocasió en un altre *show*. Aquesta primera escena l'acompanya una salutació i presentació al públic, amb el que intervé fent cridar voluntaris per endevinar qui podia ser el convidat de la nit. L'entrevista es realitza al teatre *Marianne Anderson Theatre* de la ciutat de Nova York, que té una capacitat de fins a 750 persones.

El periodista no fa cap presentació de qui és el convidat, seguint el mateix eslògan del *show*, però sí li dóna pas, ja que no està al plató del teatre des del començament.

Podríem definir l'entrevista des d'un principi com una conversa. No hi ha una estructura pregunta-resposta, i no només en certes ocasions també pregunta el convidat, sinó que, a vegades, no existeix una pregunta en si que està essent resposta, més aviat un tema general que es comenta, com és el cas de "què fas quan acabes una etapa laboral" o la posada en comú sobre temes familiars. Hi ha un moment, al començament, en què en Letterman arriba a comentar, de broma, que "és ell qui fa les preguntes".

Fonts: Google

El *show* s'emet en diferit, però hi ha cert directe dins d'ell mateix perquè el públic, com a tal, hi juga aquest paper d'espectador que capta les reaccions i que segueix les preguntes i respostes en tot moment. És cert que hi ha moments en què s'introdueixen imatges que, possiblement, durant l'entrevista no apareguessin, però

els *clips* de l'entrevista a part que fa en Letterman al congressista John Louis, per parlar i introduir el tema dels drets dels afroamericans, si que es reproduïen simultàniament a la gravació, tal com podem observar després quan comenten la mateixa entrevista després de la intervenció d'aquesta.

Tot i que hi ha suport en multimèdia, aquest no fa la funció d'omplir un espai principal, si no de suport al què s'està explicant o per introduir una temàtica. D'altra banda, el periodista no té cap mena de suport en paper per les preguntes, però si un auricular d'escolta.

L'entrevista està dirigida per 10 preguntes principals, de les quals se'n desenvolupen altres preguntes relacionades i comentaris humorístics, així com preguntes del convidat cap a l'entrevistador que, com podem observar a la taula, es coneixen i ja s'han trobat en un plató de televisió anteriorment en la mateixa situació entrevistat-entrevistador. La primera pregunta, que és **"El primer dia que ja no eres president, com va ser? Com et vas sentir?"**, és interrompuda al principi per un comentari sarcàstic amb la intervenció de l'expresident, que els fa desviar una mica de la pregunta, i això marca la dinàmica general de tota l'entrevista: en què l'entrevistat té la confiança suficient per trencar amb aquest formalisme pregunta-resposta sense transcendència. Hi ha quatre preguntes que hem considerat substancials, no tant per la pregunta en si, que també està molt ben estructurada perquè és directa però sense un clar compromís, sinó pel tema que dona a tractar aquesta pregunta. La primera és a l'inici de tot, poc després de la presentació, i abasta el tema de la dona del president als Estats Units de forma crítica, que aparentment es presenta com a constructiva, però que fa directament a l'estructura política del país. Passa exactament el mateix amb la següent, que obra el debat sobre la manipulació de les eleccions i les empreses de comunicació. Aquestes dues podríem separar-les del tipus de substancialitat que tenen les dues següents: mentre aquestes duen posseeixen connotacions negatives cap al país i el president, les altres són en forma d'elogi. D'una banda els avenços (o retrocessos) dels drets afroamericans, del que clarament Obama n'ha estat protagonista sempre, i d'altra banda la Fundació Obama, que està creant noves oportunitats a joves amb problemes d'integració social.

Num. Preguntes lleugeres	6
Num. Preguntes substancials	4

Transcripció de les preguntes substancials:

1. *They always talk about the president briefing. Righty after the inauguration, bang zoom, you get the presidential briefing. And they say it changes lives. I said "Do they do that for the first lady?" She (Obama's wife) says "No, they don't". Well, right there is a mistake.*

Sempre es parla de la instrucció del president. Just després de la investidura, acte seguit t'instrueixen com a president. I diuen "la vida cambia en aquest moment".

Jo li vaig preguntar (a la dona del Obama) "Que ho fan això amb la primera dama?", em va dir "No, no ho fan". Bé, jo crec que això és un error.

2. *Let's just say, there is a democracy, and the voting process is being monkeyed with by foreing countries. Hypothetically. What is more damaging to that democracy? Would it be the diminishment by the head of the democracy of the press? Or would it be somebody screwing around with the actual voting process?*

- Imaginem que estem en una democràcia, i el proces electoral està essent manipulat per països estrangers; hipotèticament. Què seria pitjor per aquesta democràcia: el despreci del cap de govern cap a la premsa, o que algú realment hagi participat en la manipulació del procés electoral?

3. *The march across the bridge was voter rights. And there were changes to the voting law in 2013 because...I think the understanding was that some of this provisions no longer apply. We've outgrown them, we're smarter (...). And I*

talked to him (Jonh Louis) about that, and I was stunned. He says “That setback cost us a hundred years”. Now, he may have been invoking hyperbole, but let’s say is 50 years, or 10 years.

- La marxa pel pont simbolitza el dret de vot. I, després, van haver-hi canvis en la legislació electoral al 2013 perquè... crec que la qüestió va ser que algunes d’aquelles clàusules ja no eren aplicables, perquè hem evolucionat, som més llestos (...). I vaig parlar amb ell (John Loius) sobre això, i em vaig quedar astorat, perquè em va dir “Aquest cop ens costarà cent anys”. Això és una exageració, però diguem en comptes de cent, cinquanta anys, o deu.

4. *Now, I had hoped to talk about the Foundation. I know a little bit about de Foundation: (...). The Foundation is a living organism. It’s a bringing live back to an area of the South of Chicago. I know you’re putting young people to work, and we’re teaching young people how to cope with the future (...). So i’m gonna leave this to you. So it’s entirely up to you.*

- Ara m’agradaria parlar sobre la teva fundació. En sé algunes coses sobre ella: (...). Sé que la fundació és un organisme viu, està fent reviure un àrea del sud de Chicago. Sé que està aconseguint feina per la gent jove, i ensenyant-los com fer front al futur (...). Així que el deixaré parlar ara a vostè, endavant.

2.3.5 Lidia Heredia a “Els matins de TV3”

Link visionat:

<https://www.ccma.cat/tv3/alacarta/els-matins/josep-maria-argimon-al-febrer-cat-alunya-fara-un-cribatge-per-pcr-a-les-farmacies-amb-cita-previa/video/6077599/>

Font: Google

Una de les moltes veus conegudes en l'espectre televisiu català és Lidia Heredia, que presenta el programa d' "Els Matins de TV3", que s'emet cada matí de dilluns a divendres amb el tractament de temes d'actualitat convingut amb diversos espais d'entrevistes a especialistes i personatges de caràcter públic, com el cas d'aquesta entrevista que es va realitzar el 7 de gener del 2021.

Agafant un exemple d'actualitat, en aquesta conversa amb en Josep Maria Argimon, secretari de Salut Pública a Catalunya i director de l'Institut Català de la Salut, s'hi han abastat temes relacionats amb la crisi de la COVID: recursos mèdics, PCRs i el retorn a les escoles.

Presentació	No, l'entrevista és part d'un programa informatiu de dues hores i mitja.
Públic	No
Espai en el qual es realitza	Plató de televisió
Introducció convidat	No, menció de qui és
Es coneixen/ Entrevistes anteriors	No

Primera Pregunta	“Doctor Argimon, fa bé la inmensa majoria de pensar que això seran més de deu dies?” (referint-se a les restriccions aplicades del 7 al 17 de gener de 2021 a Espanya)
Directe o Diferit	Directe
Intervencions	Si
Suport paper preguntes	Si
Suport multimedia (fotos/videos/audio)	Si, gràfics també

L'entrevista es divideix en dues parts: una primera en què la presentadora, Lidia Heredia, manté una entrevista directa amb el convidat, en un format bastant regit per pregunta-resposta, fins a pràcticament el minut 17'.

La segona part la protagonitzen, amb Heredia de "mediadora", els tertulians Jordi Mercader i Esther Vera, que intervenen amb diferents preguntes cap al convidat fins al minut 23', que reprèn l'entrevista la periodista amb una última pregunta abans d'acabar el programa.

Els diversos temes tractats sobre la situació a Catalunya en termes de salut i educació a causa de la crisi de la COVID, es recolzen amb actualitzacions constants d'informació, des d'allò que es va mencionar setmanes enrere, com l'última entrevista feta el mateix matí del programa.

Es forma un recorregut dels diversos aspectes a aclarir: des de la realitat de les capacitats del país per tirar endavant passats aquests deu dies de confinament i tractant l'àmbit de l'educació, la vacuna, la nova soca que ha aparegut al Regne Unit i les expectatives futures del doctor. Les dues intervencions, que consten de tres preguntes, són claus per l'entrevista, ja que donen un to reflexiu en un moment en

què s'havien mencionat moltes dades i s'havien tractat ja moltes qüestions burocràtiques i governamentals.

Fonts: CCMA

Pel que fa al suport audiovisual, el programa consta de contínues imatges de recurs que recorden a una peça informativa, ja que l'entrevista és una part de l'informatiu que fa la periodista a la cadena catalana. Aquestes imatges es van emetent a mesura que es responen les preguntes: farmàcies, escoles, diferents plans de la ciutat, vacunes, etc. a més a més d'un extracte de l'entrevista feta aquell mateix matí a un economista per abastar un dels temes tractats durant el programa, un recurs bastant utilitzat en les entrevistes per donar credibilitat a la pregunta, com podem recordar en el cas de l'entrevista analitzada en l'últim cas.

Les preguntes durant tota l'entrevista són d'estricta actualitat i no tenen cap intenció de cobrir espai, és a dir, es tracten els temes que es pot esperar que siguin tractats amb el convidat. Hi ha molt respecte del torn de paraula per part de l'entrevistadora, ja que el convidat, en moltes ocasions dóna respostes molt llargues, però també hi ha molta insistència o repetició de la pregunta per part de la periodista si la resposta no és clara o si divaga esquivant-la.

D'altra banda, l'excepció la duen les intervencions dels comentaristes, Mercader i Vera, que llencen preguntes d'un caire molt diferent del que sosté Heredia, ja que tracten temes més reflexius com el temor que la població no es vacuni o la preocupació emocional per les mesures governamentals; preguntes sense suport de

dades o actualitzacions d'altres declaracions fetes, però que tenen molt pes perquè són directes i concises i qüestionen temes que també són feixucs de tractar.

L'entrevista té un total de 16 preguntes, de les quals 13 les formula la Lidia Heredia. Tot i que la periodista es caracteritza pel tipus de preguntes agressives que sol fer tant com a estil periodístic com en el mateix programa de TV3 que presenta, en aquesta entrevista les preguntes més crítiques cap al convidat les fan els intervinents, més que la mateixa periodista, que, de totes maneres, també en protagonitza alguna.

Les preguntes substancials d'Heredia es troben completament separades i de manera puntual al marge de l'entrevista (la primera pregunta substancial és la segona de l'entrevista i la següent ja és la desena), perquè més enllà de tractar un tema en profunditat, també és una entrevista de caràcter informatiu, pel que preval actualitzar i preguntar per les novetats abans que abastar el tema. És per això que la part més d'anàlisi de la situació o de profunditat com a tal la protagonitzen en Jordi Mercader i l'Esther Vera. L'última pregunta, però, que considerem substancial la fa Heredia, just després de l'última intervenció de Vera, i que dona pas al final de l'entrevista.

Num. Preguntes lleugeres	10
Num. Preguntes substancials	6

Transcripció de les preguntes substancials:

1. Aquest matí hem convocat dos economistes (...). Els dos economistes han vingut a dir que tots els governs, el català i el espanyol, podrien fer més (...). Quan vostès, els professionals de la salut diuen “no es que nosaltres hauriem de tencar”, realment la resposta del govern és “No podem perquè no hi ha diners”?
2. Es vacuna 7 dies a la setmana a Catalunya en aquests moments?

- Però potser cal un *sprint* inicial, perquè hi ha una població molt vulnerable, que ens ha fet patir molt durant tot aquest mes, i que és els primers que s'els ha de posar, no? Suposo que són moltes carreres alhora.
3. Jordi Mercader: En tot aquets temps que portem, l'únic moment que crec que la ciutadania ha rebut un missatge clar va ser als 15 dies d'Abril, quan es va haver de tancar (...). El missatge "això serà insuficient", en què ajuda al ciutadà?
 4. Esther Vera: El científic què tem més en aquest moment: una muntació, o bé el temor a la vacunació? (...). Perquè entenc que ara mateix el gran perill és que la població no es vulgui vacunar?
 5. Esther Vera: Abans s'ha referit al "suport assistencial". Vostè ha dit "Jo m'hi vaig posar perquè tenia suport assistencial"; Això vol dir increment de recursos públics?
 - Osigui, menys burocràcia a l'execució de les decisions?
 6. Doctor Argimon, la setmana passada el departament anunciava que amb l'arribada de la vacuna s'extingia el contracte amb ferrovial (...). Quina garantia hi ha que ara les coses funcionin millor del que funcionaven?

2.3 L'ENTREVISTA EN PROFUNDITAT: CARACTERÍSTIQUES PER UN MAJOR ÈXIT

2.3.1 Rellevància del tema

El tema a tractar dins una entrevista en profunditat ha de tenir, com a mínim, una de les dues característiques següents: o bé és d'escripte actualitat (*exemple*: retallades,

un accident, augment de morts en una ciutat o barri, la publicació d'un llibre, etc.) i pots aprofitar per tractar aquest tema des d'una perspectiva històrica amb els seus antecedents i reflexions futures, o bé és un tema rellevant dins la societat que es prolonga durant el temps i es pot tractar perquè sempre hi haurà opinions i novetats a comentar (*exemple*: canvi climàtic, educació, feminisme, etc.). També es pot donar el cas que sigui un tema prolongat en el temps, però que passi alguna cosa que incideixi en ell i es faci l'entrevista aprofitant el moment (*exemple*: algú compon una cançó sobre el canvi climàtic).

En les entrevistes analitzades totes compleixen aquest punt. Jordi Évole utilitza un tema que ha estat històricament tractat, com és el terrorisme d'ETA i aprofita que l'entrevistat, Ignacio Recarte, ha publicat un llibre amb una confessió dels atemptats en els quals ell va participar, per fer-li una entrevista sobre la història d'ETA i la seva vivència personal. Aquest cas seria un exemple de l'última característica que hem comentat. Pepa Bueno utilitza per a la seva entrevista en profunditat la notícia del renovament del president de la CEOE per corrupció deixant el càrrec a en Joan Rosell per tractar temes com la política, la corrupció i el paper de l'empresari a Espanya. Iñaki Gabilondo també utilitza una notícia d'actualitat per a la seva entrevista amb Julian Assange quan la seva empresa WikiLeaks ha fet públics documents secrets de la CIA i el president en aquell moment d'EUA, Donald Trump, l'ha anomenat públicament "enemic dels estats units". David Letterman aprofita la retirada com a president de Barack Obama que, tot i que ja feia 1 any de la seva marxa de la Casa Blanca, el paper del president en el país sempre és un tema que està a la capçalera dels debats periodístics. Des d'aquest punt de partida, tracta el tema de la presidència en el país, els drets dels afroamericans o les eleccions i el govern en termes generals. En aquest cas no és un tema de radiant actualitat, perquè ja fa un any del fet, però és un tema de constant ressonància, en part a causa del legat que va deixar en Trump, que és notícia pràcticament cada dia. Finalment, la Lidia Heredia, també utilitza un tema que ja es pot considerar prolongat en el temps, la pandèmia de la COVID-19, i aporta una entrevista amb el nou secretari de Salut Pública, Josep Maria Argimon, per aportar novetats i respostes a diferents incògnites, però que possiblement ja s'han plantejat amb anterioritat a altres entrevistes, al mateix personatge o als diferents caps de govern i

salut que estableixen el nucli de decisions sobre la pandèmia a Catalunya (ja que s'emet a la cadena catalana).

Tots els temes es poden tractar des de perspectives molt diferents, i que es tractin en profunditat no és sinònim d'abastar tots els aspectes que es podrien comentar. La feina del periodista, precisament, és decidir quins són els punts més essencials que es tractaran, i això també formarà un retrat de com és l'entrevista i de quins objectius persegueix, que també són infinits. Si el tema, per això, té rellevància, serà d'interès popular: criticat per uns i aplaudit per altres, però cridarà l'atenció de tots.

2.3.2 Estructura del contingut: distribució i format

La distribució de l'entrevista depèn, directament, del format en què es realitza. Partint de la base que és un format audiovisual, la precisió en l'ordre i la forma de les preguntes és directament influenciable a l'aspecte general de l'entrevista.

En un format paper no hi ha gaire dificultat afegida, perquè la distribució de les preguntes ha de seguir un cert ordre per mantenir un fil conversacional, però que es podrà retocar posteriorment si queda millor. Per exemple, si dues preguntes que inicialment s'han formulat separades acaben tenint respostes que es complementen o que fan referència a la pregunta anteriorment comentada. En format audiovisual, que és el que estem tractant, la ràdio i la televisió marquen un compàs dividit entre el temps que tenim per fer l'entrevista i l'emissió "neta" d'aquesta conversa, que pot ser en diferit o en directe, però que s'emetrà tal com ha estat realitzada (a menys que parlem d'un error garrafal, que podríem considerar retallar-ho si és en diferit o deixar d'emetre si és en directe). En poques paraules: si et quedes en blanc, si t'ensopegues, si l'equip tècnic emet les imatges o vídeos que no toquen o si et confons amb dades, dates o noms, tot error queda al descobert i pot posar en dubte la professionalitat del mateix periodista. En televisió és per això que no només la distribució i el format en què realitzarem l'entrevista s'ha d'haver estudiat amb rigorositat, sinó que cada detall que compon l'entrevista, entre els quals estan aquests punts que estem comentant, fan que l'entrevista es presenti de forma coherent i versemblant.

En l'entrevista del Jordi Évole amb l'Ignacio Recarte, apareix una primera part que ha estat gravada a l'aire lliure a la natura, amb preguntes relacionades sobre la història d'ETA i com ell va participar en aquests actes terroristes, i després passen a una cuina del que sembla la mateixa casa de l'entrevistat on es parla del futur i les reflexions més personals del convidat. Això no és fet a l'atzar: el periodista ha pensat en quines preguntes eren més adequades per l'entorn natural i el fet d'estar passejant i no cara a cara, i quines eres més adients per demanar asseguts a una taula en l'habitatge personal del convidat. D'aquesta mateixa forma, també s'ha tingut en compte en quin ordre fer-les; abans d'abordar el tema de les persones que aquesta persona mateixa havia matat, es fan una sèrie de preguntes contextuais, no tant per l'espectador, que també serveix per orientar-lo, sinó per seguir una harmonia temàtica en què, a poc a poc, es va entrant al clímax del perquè de l'entrevista a aquesta persona.

Tenim com a resultat: Évole, en primera instància, fa preguntes superficials sobre el que el mateix Recarte ha confessat al seu llibre com "què pensa d'ETA en aquell moment o si encara hi té alguna relació", que són preguntes molt generals. Després es posa en situació i reflexió prèvia sobre les atrocitats que ETA va cometre (no el convidat, sinó el grup terrorista), i quan arriba la part difícil de l'entrevista, desenvolupar la culpabilitat i parlar del que ha fet ell mateix com a terrorista, no es fa tan molest de respondre perquè abans ja s'han parlat de molts altres casos i molts altres culpables a part d'ell mateix, i se sent protegit en tot el que ja s'ha comentat. Si d'entrada Évole preguntés "Saps el nom de les persones que vas matar?", Recarte hauria pres una actitud defensiva des del principi i l'entrevista serien acusacions i justificacions en comptes de preguntes i respostes.

David Letterman, d'altra banda, no es pot permetre fer preguntes que després no apareguin, és la tara de fer una entrevista davant un públic o en directe. Per tant no pot oferir petits monòlegs o històries de l'entrevistat, sinó que ha de seguir, el més rigorosament possible, el format pregunta-resposta. De totes maneres l'entrevista, en aquest cas, té la sort de fluir en forma de conversa i, seguint el to humorístic, les preguntes més tenses es fan en forma d'ironia, com és el cas del menyspreu a la

posició de la dona com a primera dama o les il·legalitats en el procés electoral del país.

Una cosa important també a tenir en compte és el temps que tenim, i això farà que hàgim d'eliminar preguntes o sobreposar-ne segons la importància entre què s'està responent i el que està previst preguntar. Per això, cal posar en una balança moltes vegades si és més important tot el que està dient l'entrevistat o si cal tallar-lo, sempre des del respecte i l'atenció a allò que està dient, per donar pas a més preguntes. Aquest és el cas d'Iñaki Gabilondo entrevistant a Julian Assange: l'entrevistat s'explica de forma exhaustiva i contextualitzant constantment cada pregunta, que li dóna també molt pes al format formalitzat de pregunta-resposta, i en algunes ocasions, dificulta l'existència d'un fil conductor entre una pregunta i una altra del periodista. Per això, Gabilondo es veu també obligat a contextualitzar totes les seves preguntes, perquè l'espectador no es perdi dins de tots els diferents arguments amb els quals Assange rodeja cada pregunta que se li fa. Al final, l'entrevista s'ha de presentar en dues parts, perquè el temps és excessiu per un programa de televisió i tot plegat es faria pesat de consumir.

Per tot això és important distribuir bé tot allò del que es vol parlar i tenir en compte la resta d'aspectes mencionats, però, al final, la "màgia" de la televisió resideix, precisament, en què un cop s'engega el botó vermell avisant estàs a l'aire, el periodista és el motor principal perquè tot transcorri de forma correcta, però no l'únic element, i per tant no tot dependrà del preparat que es pugui estar.

2.3.3 Suport multimèdia i complements

El suport multimèdia és una opció que s'utilitza cada vegada més en les entrevistes de tota mena i, sobretot, en l'audiovisual. En totes les entrevistes analitzades hi ha algun tipus de suport multimèdia a excepció d'una, la d'Iñaki Gabilondo que, així i tot, intervenen diferents complements gràfics que serveixen per agregar informació addicional i aclariments del que es parla en el moment. En definitiva els arxius multimèdia són això, un suport que fa més dinàmica i més amena una entrevista; per l'entrevistat, que deixa de rebre l'atenció total durant uns segons o minuts, i per

l'espectador, que se li ofereix una "pausa" de l'escenari (tant visual com temàtic) que ha estat consumint durant una llarga estona. Aquest és el cas de les petites intervencions multimèdia que es fan a "*Viajando con Chester*" amb fotografies, retalls de notícies, vídeos, etc., que serveixen tant de pausa temàtica o per sortir d'una resposta molt vaga o que no té continuïtat, o bé per introduir una pregunta.

Una altra estratègia multimèdia és utilitzar un vídeo o imatges per introduir un tema que es pot tractar a través del mateix suport que apareix en pantalla, com és el cas de l'entrevista a Barack Obama, que s'alterna amb una altra petita entrevista a un altre personatge i serveix per apropar-se al públic, perquè es comenta sobre una cosa que un mateix també ha pogut veure abans de ser comentat. Una cosa semblant passa amb l'entrevista de la Lúcia Heredia, tot i que, en comptes d'un suport multimèdia, són dues intervencions alienes a l'entrevistadora principal que creen un ambient de cert pluralisme. També, i molt important, el suport multimèdia és una gran aportació al periodisme de dades, ja que posa en evidència i claredat allò que s'està comentant. Si es diuen moltes dades de cop, els gràfics solen ser un acompanyant visual que ajuda a comprendre sense haver d'estar atent a cada percentatge o xifra que s'explica.

Tot i això, de la mateixa forma que una intervenció multimèdia pot servir com a avantatge dins l'entrevista, si aquesta s'allarga molt, també pot suposar un motiu de desconexió. En el cas mencionat abans, de David Letterman amb Barack Obama, la intervenció de l'entrevista al congressista John Louis és una carta de doble cara: d'una banda no pot reproduir-se una part molt llarga d'aquesta perquè el fil conductor i l'ambient creat fins al moment entre entrevistador-entrevistat es perdrà, i si es tracten molts temes diferents durant la intervenció l'entrevistat pot no saber ben bé a què ha de respondre. Però d'altra banda, mostrar un fragment molt petit de l'entrevista seria treure-li el protagonisme i el pes real que té aquesta figura pel tema que es vol abordar posteriorment amb el convidat i perdria una mica el sentit de la mateixa intervenció. En aquest cas, la divisió de les dues parts principals de l'entrevista és una forma d'amenitzar el fet que aquesta intervenció és excessivament llarga (per la durada de les declaracions de l'entrevistat, no per part del periodista) i treu clarament protagonisme a l'entrevistat central, tot i que serveix

molt bé per plasmar els pensaments generals sobre el tema del congressista i donar pas a l'expresident.

2.3.4 Estructura de realització (on i com es fa)

El lloc on es produeix l'entrevista ha d'estar prèviament molt meditat i s'ha d'haver pensat en totes les circumstàncies que t'ofereix l'entorn. És una qüestió de compensacions i de l'ambient que pretens crear: Si tries un plató de televisió tens tots els mitjans tècnics necessaris al teu abast, però formalitzes l'entrevista tot el possible. Si és un plató adequat (només dues cadires, o dues cadires i una taula petita) transformes l'espai en un lloc més proper, però has d'assegurar-te que l'entrevista no es farà molt llarga, per la incomoditat que pot tenir la postura d'asseure's a una cadira durant una prolongació de temps i per la reducció de plans que ofereixen dues cadires: plans de la persona i un general. Això passa amb l'entrevista d'Iñaki Gabilondo, que tot i l'intent de reduir plans i espai per fer més intensa la conversa i donar-li més importància, acaba veient-se monòtona perquè està combinada amb una llarga duració de l'entrevista; si aquesta hagués sigut més curta, la idea haguera estat del tot encertada.

Si optes per l'aire lliure tens molt més dinamisme escènic, sobretot si es camina mentre es parla, com és l'aposta de Jordi Évole amb l'exmembre d'ETA. Se sol utilitzar sobretot si el tema a conversar o el caràcter de l'entrevistat és pausat, amb calma, on contenen tant les paraules com els silencis i els sorolls que es formen durant la conversa. És una aposta complicada perquè en l'àmbit tècnic t'arrisques a les adversitats climàtiques que es poden presentar.

Una estança personal, com una casa o un despatx, és una opció per crear comoditat al convidat: si és un professor i l'entrevista té lloc a la seva escola, això donarà entonació al tema escènicament i a més a més per l'entrevistat és "*un partit a casa seva*". De totes maneres tenim el mateix problema que amb l'exterior, les adaptacions tècniques, pel que fa a l'àmbit visual però sobretot per l'àudio, que serà el més bàsic possible. En cap dels dos casos anteriors podem comptar, per exemple, amb el suport multimèdia en directe, que ha fet entrevistes com la del

Letterman o la Pepa Bueno molt més dinàmiques i introductòries per tractar segons quins temes. A més a més, s'afegeix la possibilitat de crear un clima una mica carregat pels objectes que la mateixa sala triada pot tenir i distreure, en certa manera, a l'espectador.

Per tot això, el que s'ha de buscar no és el lloc perfecte on fer una entrevista, sinó l'espai que s'adequa més al tema, la persona i la forma en què volem tractar l'entrevista.

2.3.5 El paper de l'entrevistador

El paper de l'entrevistador és clau per la fluïdesa i el transcurs de l'entrevista, sobretot en mitjans audiovisuals. D'una banda depèn de la proposta d'entrevista que es presenta: si bé serà una entrevista amena (que no vol dir falta de dinamisme o de qüestions controvertides) o serà una entrevista més aviat agressiva i plena de tensions com és, normalment, l'aposta per les entrevistes polítiques, per exemple; d'altra banda, dependrà de la relació de confidencialitat o de confiança que es pot arribar a construir en els moments previs a l'entrevista i durant aquesta, que faran que l'entrevistat sigui més susceptible o més participatiu a contestar preguntes més feixugues, que no siguin les que ell mateix espera que se li preguntin.

Joan Manuel Cantavella, al seu *manual de la entrevista periodística*, afirma que la millor forma d'entaular certa confiança amb l'entrevistat, per no trobar-se en la situació de ser dos desconeguts que parlen per primera vegada en directe durant l'entrevista, és dedicar-li uns minuts abans de començar a gravar. Una sessió fotogràfica prèvia, per exemple, proposa que és un bon moment per aprofitar per presentar-se i preguntar un parell de coses sobre temes banals o elogiar el convidat amb algun comentari que el pugui fer desfer-se de la tensió que provoca una entrevista televisiva. Si el periodista coneix l'entrevistat ja, començarà l'entrevista amb cert avantatge o confiança afegida.

Un exemple clarament diferent pel que fa al posicionament de l'entrevistador és en David Letterman i la Lidia Heredia: les dues entrevistes de caràcter polític; en una

entrevistat i periodista es coneixen, a l'altra, han coincidit a plató, però només mantenen una relació cordial. En el cas del Letterman l'entrevista és el més amè que es podria haver ofert, permetent aquesta comicitat fins i tot en els moments en els quals es toquen temes que són difícils de tractar, com els drets dels afroamericans als Estats Units. La Lidia Heredia, en canvi, condueix una entrevista bastant agressiva amb la característica distingible de les acusacions o buscar "culpables" constantment. Fins i tot durant les intervencions, la primera intervenció és directament una "*caça de bruixes*" quan pregunta sobre quin sentit tenien els missatges que el govern estava llençant a la ciutadania advertint que l'esforç de confinament inicial per la COVID-19 seria "insuficient", i per això a Josep M. Argimon se'l pot veure evasiu en tot moment i amb respostes defensives, però sense ser això un problema per realitzar una entrevista clara i amb participació per part del convidat.

Si comparem la mateixa entrevista d'Heredia amb la d'Iñaki Gabilondo, per exemple, les diferències també són clares. Gabilondo no coneix de res a l'entrevistat, però no fa de l'entrevista una conversa tensa, més aviat es recrea en el contrari: deixa que el convidat s'expliqui de forma extensa, i sempre afegeix afegitons al final de cada pregunta com "segons el meu parer" o "això és el que sembla", justificant el fet d'estar preguntant el que pregunta per no voler crear tensions durant la conversa. També veiem que no existeix tall ni rectificació a cap resposta ni es posa en dubte allò que l'entrevistat diu en cap moment, i això pot donar via lliure al convidat per dir el què vulgui i donar voltes a una pregunta sense ser concret del tot.

3. PRESENTACIÓ FORMAL DEL PROJECTE: UN CICLE D'ENTREVISTES PER UN CANVI EN L'EDUCACIÓ

3.1 CONCEPTUALITZACIÓ DEL CICLE D'ENTREVISTES

L'entrevista en profunditat és un dels mètodes qualitatius més utilitzats en investigació, que forma opinió d'individus professionals amb certa reconeixença en un camp basat en la seva experiència i les seves pròpies investigacions sobre el tema. D'altra banda, el gènere també ha estat un dels formats televisius amb més ressò de les últimes dècades, amb programes dedicats exclusivament a entrevistes de caràcter i/o de profunditat. Aquest és el cas d' *El objetivo*, *Salvados*, *Chester*, *Mi casa es la tuya*, entre d'altres en l'àmbit nacional i *Els matins*, *L'entrevista del diumenge*, *Preguntes Freqüents*, entre d'altres en l'àmbit català.

En aquest projecte, perseguim l'objectiu de fer una radiografia general d'aquest sistema educatiu en què ara mateix ens recolzem, però per donar també una visió crítica i plantejar les idees de futur que, ara mateix, estan sobre la taula. Aquest cicle no està enfocat a presentar les idees de les persones més significatives per l'educació, però sí que vol comptar amb aquells que han fet un incís en la construcció d'aquest mateix sistema, o que n'han proposat d'alternatius. Per això mateix volem que hi hagi pedagogia, filosofia, política, filologia i literatura, barrejant les arrels que formen l'educació.

Un punt clau que també ha caracteritzat el clivatge ha estat fixat en professionals que hagin dedicat un assaig, llibre o projecte a fomentar algun àmbit de l'educació, tan teòricament com pràcticament. Per això, la característica principal dels convidats, i que també ens dóna cert joc de cara a les entrevistes, és que tots són autors de llibres o projectes que resumeixen i reflexionen, a grans trets, sobre l'educació.

Per organitzar el cicle, a més a més, s'ha tractat les diferents entrevistes com capítols que avancen de forma cronològica en el mateix sistema educatiu, partint

doncs de l'educació parental i acabant a les universitats; entre mig, es proposaran aquelles entrevistes que tenen alguna relació amb l'àmbit educatiu i que se situen pròximament al cicle educatiu que es va presentar en el capítol anterior. Per exemple: el capítol 2 seria l'educació parental i el següent tractaríem la neuroeducació, que es treballa des que un ésser humà té capacitat de processar idees, que, segons un estudi de la BBC, se situa a partir dels cinc mesos endavant.

Amb aquest cicle es pretén d'una banda renovar la informació, de forma extensa, que l'espectador tindrà sobre l'educació, així com establir-li un ordre d'idees, des de la perspectiva històrica fins a les alternatives que es proposen en l'actualitat. També oferirà una visió crítica i reflexiva, des de pensaments tecnològics fins a persones que no creuen ni en el sistema actual ni en les alternatives possibles. Aquesta necessitat d'ordenar tots aquest pensament emergents des de fa anys, però considerablement agreujats per la situació pandèmica viscuda, s'arrelaran al fet que, l'ensenyament porta anys demanant tenir un canvi considerat en el model d'educació i en sistema tradicional que tenim.

3.2 FASES DE CEACIÓ DEL PRODUCTE

3.2.1 PREPRODUCCIÓ

3.2.1.1 Documentació del tema

El coneixement ha estat una de les grans preguntes que ha envoltat totes les societats històriques. Des del "*jo només sé que no sé res*" de Sòcrates o el "*sapere aude*" de Kant, fins al darrer segle amb la famosa dita de la lluita per la llibertat ètnica encapçalada per Mandela; "*l'educació és l'arma més poderosa que pots tenir per canviar el món*".

"*El coneixement és poder*", deia també Thomas Hobbes, i per aquesta raó, ha estat l'enigma més buscat des de la política i la ciència fins a la filosofia. Ha estat debat

mundial la recerca del mètode i els continguts, que ha fet que cada societat, segons els recursos i les ideologies que els caracteritzen, decidissin com educar els seus ciutadans.

En el cas d'Espanya i Catalunya, l'educació ha estat sempre directament relacionada amb els contextos polítics, i manipulat durant segles pel mecenes principal del coneixement: l'Església. No va ser fins a la Primera República el 1931 que es va començar a fomentar l'educació laica, interrompuda per la reforma del 1939 que va prolongar la, ja per aquells moments, prehistòrica educació espanyola. El 1985, amb l'entrada del PSOE al govern, es feia la llei LODE, que ha format les bases de les lleis que han representat el sistema educatiu espanyol les últimes dècades. L'educació es va fer, finalment, obligatòria fins als setze anys al 1990.

1970	LGE Ley General de Educación	Franco-UCD	J.L. Villar Palasí	
1980	LOECE* Ley Orgánica por la que se regula el Estatuto de Centros Escolares	UCD	J. M. Otero	
1985	LODE Ley Orgánica reguladora del Derecho a la Educación	PSOE	J. Mª. Maravall	
1990	LOGSE Ley Orgánica de Ordenación General del Sistema Educativo de España	PSOE	Javier Solana	
1995	LOPEG Ley Orgánica de Participación, Evaluación y Gobierno de los Centros Docentes	PSOE	G. Suárez Pertierra	
2002	LOCE* Ley Orgánica de Calidad de la Educación	PP	Pilar del Castillo	
2006	LOE Ley Orgánica de Educación	PSOE	Mª. J. San Segundo y M. Cabrera	
2013	LOMCE Ley Orgánica para la Mejora de la Calidad Educativa	PP	José Ignacio Wert	
2020	LOMLOE* Ley Orgánica de Modificación de la LOE	PSOE/UP	Isabel Celáa	

Font: diari 20 minutos. Link: <https://www.20minutos.es/noticia/4480192/0/leyes-educacion-espana-50-anos/>

La Llei Celaá és la que, actualment, regeix l'educació a Espanya, predecessora de la LOMCE. A continuació, s'exposen les principals novetats, juntament amb un resum publicat pel diari *20 minutos* de les lleis orgàniques que han regit des de 1970.

Algunes de les propostes que ofereix de forma destacada la nova llei, són les següents:

- Modifica la llei LOE de 2006 amb la intenció de derogar (invalidar) aspectes de llei Wert, o LOMCE, vigent des de 2013, com per exemple l'eliminació de la menció del castellà com a llengua "vehicular".
- Defensa l'educació pública i modifica la normativa dels centres concertats, eliminant, per exemple, la "demana social" per obrir nous centres o augmentar-ne les places. Tampoc podran rebre quotes de les famílies per rebre ensenyaments de caràcter gratuït ni imposar aportacions a fundacions o associacions.
- En l'àmbit de la religió, elimina l'obligació de cursar una assignatura alternativa a aquesta i la nota, en cas de cursar-la, no podrà contar per processos d'accés universitari o a beques. L'oferta, tot i això, de la matèria de religió és obligatòria.
- En deu anys, els centres.
- En deu anys es demana que els centres ordinaris tinguin recursos per entendre l'alumnat amb discapacitat. Les administracions prestaran suport als centres d'Educació Especial pels alumnes que requereixin atenció molt especialitzada.
- En qüestions socials alguns dels canvis seran: fomentar de manera transversal l'educació per la salut, inclosa la de l'àmbit afectiu-sexual, des de primària; impulsar el creixement de les alumnes en ciències, tecnologia, enginyeria i arts i promoure la presència de l'alumnat masculí en estudis amb notòria de major matriculació femenina; i, finalment, enfortir les capacitats afectives dels alumnes vers les seves relacions amb el planeta.
- Desenvolupar les competències digitals dels estudiants a totes les seves etapes educatives.
- En el termini d'un any a partir de l'entrada en vigor de la llei, el Govern farà una proposta normativa que reguli la formació inicial i permanent, l'accés i el

desenvolupament als professionals docents. Aquells que manifestin una falta de condicions per ocupar un lloc de feina o una notòria falta de rendiment, podran ser remoguts del seu lloc de treball.

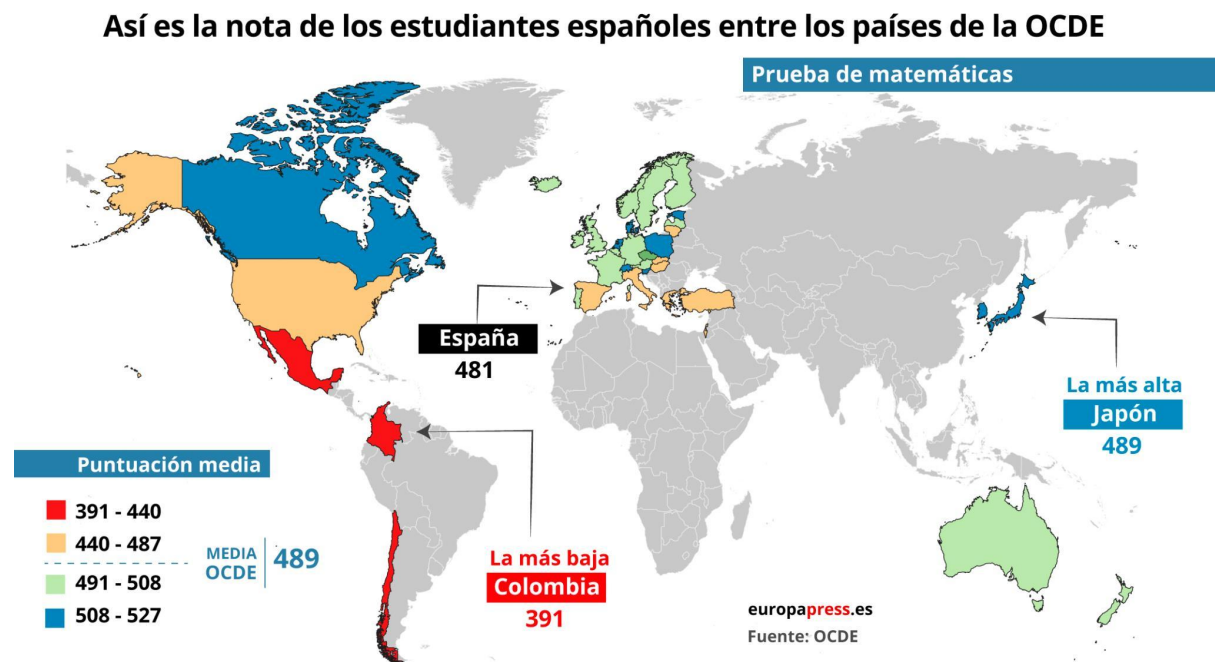
Actualment, l'educació suposa el gran repte contemporani que prepara als individus per valer-se per si mateixos dins un mercat laboral que posiciona els estudiants entre dues realitats:

D'una banda la del sistema capitalista, basat en el creixement econòmic però devastat per l'última crisi econòmica, el 2008. Això l'ha posicionat a Espanya entre els països amb més deute públic del món, però amb un sou mitjà de 1.108 euros bruts/mes (segons el Real Decret 231/2020 que ha estat prorrogat aquest 2021), que el posiciona com el setè país amb l'SMI més elevat a la Unió Europea, però alhora amb un registre el març de 2021 de 3.949.640 persones en actiu sense feina (segons el Ministeri de Treball i Seguretat).

D'altra banda, es troba amb l'emergència de les societats globalitzades, on les ciències i la tecnologia posseeixen la atenció més gran potenciada a les aules, i fora d'aquestes també, però suposen, al mateix temps, perfils de nivell educatiu superior. Aquests no criden l'atenció dels estudiants, que es decanten per formacions més bàsiques, com és el cas de l'FP de grau mitjà, que els assegurin un lloc de feina en acabar els estudis. Segons una projecció sobre el futur del treball elaborada per l'agència Cedefop, el 2030 els nous llocs de treball que es crearan a Espanya requeriran un 65% de professionals amb qualificacions mitjanes (FP) i només un 35% amb altes (FP superior i Graus Universitaris).

En aquest context, l'educació es troba també amb la pressió institucional de l'assoliment de proves de nivell que classifiquen a l'alumnat segons el seu nivell d'assoliment dels coneixements en certs àmbits claus, normalment centrat, com abans mencionàvem, en matemàtiques i ciències. Aquest és el cas de les proves PISA (el Programa d'Avaluació Internacional d'Alumnes), un projecte de la OCDE (l'Organització per la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic) que posiciona i jerarquitzava els països segons la mitjana dels centres educatius de cada país que proporcionen a partir dels resultats d'aquestes proves. L'informe es realitza de forma

internacional, cada tres anys, als alumnes de quinze anys sense estar necessàriament al mateix nivell escolar. Aquests van ser els resultats actualitzats el setembre de 2020, on s'observa com Espanya va quedar per sota de la mitja que proposa l'OCDE, en comparació amb el Japó, que va quedar com el país amb millors resultats i Mèxic, el país amb pitjors.

Font: epdata.es. Link: <https://www.epdata.es/datos/espana-pisa-datos-graficos/484>

3.2.1.2 recerca dels convidats i divisió de capítols

En la recerca per aquelles persones que protagonitzarien les diferents entrevistes, hem fet, finalment, una tria que s'explica a continuació adequant persones professionalment relacionades amb el tema general que es proposa per l'entrevista. Per tractar aquest cicle de la forma més àmplia i genèrica possible, s'ha pensat en persones que siguin d'edats que vagin des dels 29 anys fins als 81, i equiparar el nombre d'entrevistes al gènere, per la qual cosa cinc entrevistes es realitzarien a homes i les altres cinc a dones. D'altra banda, les diferents entrevistes estan dividides en capítols, i aquests mateixos capítols segueixen un ordre cronològic en

l'educació d'una persona, entrellaçant les diferents etapes escolars, enteses com a preescolar, primària, secundària i formació professional (universitats i graus), amb diferents debats socials que es representen al voltant d'aquestes etapes. La primera entrevista, la que hem presentat com a pilot, tracta l'educació de forma general per donar una imatge substancial del tema a grans trets i, seguidament, ens endinsarem: l'educació parental, la neuroeducació, escola primària, l'educació bàsica arreu del món, secundària i introducció de les persones amb discapacitat als centres escolars, l'educació sexual i l'autoestima, l'educació a altres països d'Europa, noves plataformes educatives: la universitat en línia i, finalment, els professors en temps de la COVID.

- **CAPÍTOL 1. “Volem ser educats?”, amb Marina Garcés**

Aquest cicle pretén reflexionar de forma oberta, però amb coneixement, d'aquest àmbit que ha estat qüestionat i modificat constantment per la història i les societats, com és l'educació. I tot i que no podem donar resposta, encara, a quina és la millor manera de ser educats, si podem preguntar a diferents pensadors que han procurat buscar-la, perquè ens apropin ells a una hipòtesi comuna. Per tant, la millor forma de començar, és preguntant-nos el més bàsic: *"Com podem fer que no decaigui l'educació amb el context social que estem vivint? Els professors estan ben formats com a professors? Actualment, l'educació és una necessitat bàsica o un luxe? Com seria l'educació sense autoritats burocràtiques?"*. Totes aquestes preguntes són les que ens plantejem per obrir el camí cap a trobar respostes a com seguir educant bé, però clarament diferent.

Marina Garcés

La primera convidada, amb qui presentem el programa pilot, és nascuda l'any 1973, i actualment té 48 anys. És professora agregada a la UOC (Universitat Oberta de Catalunya) d'Estudis d'Arts i Humanitats, on també dirigeix el màster en Filosofia pels reptes contemporanis.

El seu llibre "Escola d'Aprenents", que va publicar el 2020, narra la necessitat de repensar el sentit de l'educació. Col·laboradora de l'Institut d'Humanitats de Barcelona, el CCCB i el MACBA, on ha fet diferents projectes vers l'educació i la transformació en l'àmbit de les humanitats. Actualment col·labora al programa de TV3 de "Planta Baixa" i és la coordinadora de la proposta col·lectiva de pensament "Espai en Blanc". Ha escrit diversos llibres relacionats amb la filosofia com "Nueva ilustración radical" o "Mundo común".

En el cas de la Marina Garcés, la primera entrevistada, es va optar per la llibreria Claret, situada al Carrer Roger de Llúria, a Barcelona, i es va aprofitar un racó que ofereix la llibreria a la planta situada a dalt, un espai de lectura al costat de la secció de literatura infantil. Es va optar per dues butaques negres que ja formaven part del mateix escenari, i es va tancar l'espai durant la realització de l'entrevista.

- **CAPÍTOL 2. "El reflexe d'una educació parental", amb Jose Antonio Marina**

En aquest segon capítol, titulat "el reflex d'una educació parental", l'entrevista posaria el focus en l'entorn familiar en el qual creix un nen. Els pares, aquells que fan el primer paper de "professors", és a dir, qui ensenyen els primers passos, les primeres paraules, les primeres pautes de comportament, etc., són el mirall en què es reflectirà aquest nadó a mesura que creixi: *"Haurien, els pares, de ser ensenyats prèviament per dur a terme aquest paper tan pedagògic? A quines edats s'han de començar a incorporar ètiques socials com el racisme, l'homofòbia o el masclisme? Què ha canviat respecte a l'educació que van rebre qui ara són pares? És l'edat una influència directa en els valors i la comunicació dels fills?"*. Són algunes de les incògnites que pretén resoldre aquesta xerrada, sempre des de la reflexió i l'experiència tant personal com professional.

Jose Antonio Marina

Font: Google

El convidat, en aquesta ocasió, seria José Antonio Marina. Nascut el 1939, té 81 anys actualment. És filòsof, assagista i pedagog, i durant molt de temps dedicat a les conferències. El seu camp de treball ha estat sobretot l'estudi dels mecanismes de la creativitat. Ha escrit diferents llibres com "la educación del

talento" i "la intel·ligència fracasada", i la seva última mobilització educativa ha estat la creació de la "Universitat online de Pares", on es col·labora amb els pares en el procés educatiu dels fills per donar coneixements de pedagogia que ajuden, sobretot, en el procés educatiu més natiu dels nens.

Per l'entrevista amb José Antonio Marina es proposaria realitzar-la al seu domicili, tenint en compte l'edat del personatge i la poca disponibilitat de mobilitat. També volem tenir en compte la creació d'un ambient familiar, l'espai on precisament creix un nen. Si això no fos possible, s'optaria per un despatx. En qualsevol cas, l'objectiu seria aconseguir un ambient de tranquil·litat i comoditat alhora.

● **CAPÍTOL 3. "The human tool", amb Judy Willis**

"The Human main tool", traduït com "l'eina de l'ésser humà", pretendria abastar la neuroeducació, una font d'informació principal per entendre el funcionament de com una persona adquireix coneixements, des d'un punt de vista molt més filosòfic: les emocions. *"Per què sentim ira, o frustració o desig? Hi ha alguna forma de regular-ho? Com es poden aplicar aquestes eines en l'educació? S'intenten treballar*

en els coneixements principals d'una persona o es descobreixen per compte propi?". Aquestes són algunes de les preguntes que volem posar sobre la taula, per entendre com millorar en l'educació emocional, allò que s'hauria de tractar des de petits però que mai és tard per treballar.

Judy Willis

En aquest cas, l'experta entrevistada seria la Judy Willis. Autora del llibre "How your child learns best", un dels llibres de neuroeducació més coneguts, que se suma a sis llibres més del mateix àmbit. Va ser la primera dona graduada a la Universitat de Williams, i posteriorment docent durant 10 anys.

Font: Google

És professora adjunta a la Universitat de Califòrnia i treballa en diversos tallers sobre l'aprenentatge i el cervell, i el 2011 Edutopia la va triar com un dels grans pensadors de l'educació.

L'entrevista amb Judy Willis es proposa des d'un inici de forma híbrida, donada la seva situació geogràfica, dins una sala de gravació llogada, adequada a una connexió virtual amb la convidada i una gravació en directe al mateix plató de la periodista i la projecció de l'entrevistada. En aquesta mateixa sala, es gravarà, en una altra ocasió, una altra entrevista que es realitzaria a un altre convidat que també resideix fora del país. Creiem que incloure una entrevista híbrida dona pas no només a la nova era de Comunicació Digital, que és un dels temes que intenta rodejar constantment el cicle d'entrevistes, sinó també a la mostra de què ha estat la normalitat durant aquesta pandèmia, i demostrant que es pot tractar una entrevista des de la qualitat sense comptar amb el directe. Aquesta, possiblement, sigui de les primeres entrevistes en profunditat tractades de forma híbrida posteriors a la pandèmia.

D'altra banda, en ser una convidada que no parla l'idioma que es tracta durant el cicle d'entrevistes, es parlaria durant aquesta en anglès, l'idioma dominant en comú, i posteriorment feta l'entrevista faríem un treball de subtitulació de tota la xerrada a postproducció, posant els subtítols en català.

- **CAPÍTOL 4. “Noves propostes pels més petits”, amb Alicia Tojeiro**

En l'entrevista "Noves propostes pels més petits", ens endinsaríem en el primer cicle educatiu com a tal que coneixem, l'educació primària, i fixaríem els ulls en el debat sobre les noves propostes que es realitzen en l'àmbit d'aula i d'organització dels centres per crear un ambient d'una banda en què es difonen i comparteixen els valors més bàsics com el respecte o la compartició; i d'altra banda en els que es fomenta la creativitat i la comunicació, així com l'estimulació cap a l'aprenentatge de qualsevol matèria. Amb tot això ens preguntem: *“Les noves propostes són un estímul o una distracció? Què vol dir ser el millor professor de primària? Si un professor aplica nous mètodes i la resta no, no confon als alumnes?”*. En aquest cas, són moltes les preguntes que es proposen per debatre sobre la poca aplicació de les moltes propostes que han anat sorgint per educar els més petits d'una forma diferent.

Alicia Tojeiro

La convidada d'aquesta entrevista seria l'Alicia Tojeiro. És nascuda el 1978 i té 42 anys actualment. Guanyadora actual dels premis Educa Abanca a millor docent d'Espanya d'Educació Primària per l'evolució de la transformació escolar que va dur a terme.

Font: Google

En un dels seus projectes, va promoure una activitat de recollir brossa amb els seus alumnes, que va posar-se en pràctica el desembre de 2017 quan van decidir

recórrer els carrers i locals repartint adhesius dissenyats per ells relacionats amb la sensibilització de l'ús de l'aigua i el reciclatge. Més tard es va convidar a alguns d'aquests alumnes a un congrés amb la participació de "projecte Limpiamundos", que els va dur a dissenyar i construir diferents espais promoguts per ells, així com innovar el sistema educatiu que els envoltava, per exemple, dissenyant una aula nova amb la decoració de pufs i sofàs.

En el cas de l'Alicia Tojeiro, l'espai on es realitzaria està clar. La idea d'aquesta entrevista se situa a l'institut de l'entrevistada, el CEIP Isidro Parga Pondal, al municipi d'Oleiros, A Coruña. Concretament, a l'aula que han canviat pels seus alumnes, que ha estat publicada a diferents mitjans i premiada per la comoditat i creativitat que la caracteritza. Aquesta entrevista, ja que és més formal, la voldríem traslladar a un dels pufs que decora l'aula en la segona meitat de l'entrevista. Amb això, voldríem transmetre un àmbit de proximitat i trencar amb l'estereotip de què s'espera en fer la gravació a un centre escolar.

- **CAPÍTOL 5. “Is education for everybody?”, amb Anant Agarwal**

Amb el capítol de "Is education for everybody?", es busca una reflexió però, per davant de tot, un resum de la situació actual de l'educació a països d'arreu del món. Recolzada per continguts d'actualitat als diferents mitjans de comunicació i declaracions sobre escoles en països subdesenvolupats, aquesta entrevista seguiria un objectiu de debat sobre la situació actual: *“Quin percentatge de països té accés a una educació bàsica reglada? És el futur de l'educació d'aquests, també, internet i l'educació en línia? Quin preu se li ha de posar a l'educació en aquests casos? És l'educació un vehicle per poder evolucionar dins el mateix país o per poder marxar el més lluny possible?”*. Totes aquestes qüestions les volem tractar de la forma més rigorosa i contrastada possible.

Anant Agarwal

Per aquesta ocasió voldríem comptar amb Anant Agarwal. Nascut el 1959, té 62 anys actualment. Llicenciat en informàtica, resident als Estats Units, tot i que la seva nacionalitat és Índia. Exerceix d'enginyer elèctric i professor i és membre de l'Acadèmia de les Arts i les Ciències als EUA. Va rebre el premi Padma Shri en literatura i educació i el Harold W. McGraw, Jr. per Educació Superior.

Font: Google

És el creador de la plataforma online edX, que ha reunit a més de 16 Milions d'estudiants del món, entre els que han participat 350.000 Colombians amb els cursos gratuïts en línia que ofereixen les diverses universitats que hi col·laboren; Agarwal la presenta com l'oportunitat de fer cursos les millors universitats a un cost just o, en alguns casos, gratuït.

L'entrevista amb Anant Agarwal, per les mateixes qüestions de mobilitat amb què es troba Judy Willis, es planteja de forma híbrida des d'un principi, amb els recursos pertinents ja mencionats a l'entrevista de l'anterior convidada.

Pel que fa al sistema de traducció, seguirem el mateix recurs que amb la convidada Willis: l'entrevista es realitzarà en anglès tant per part de la periodista com del convidat i es faria una subtitulació en postproducció, en català, sincrònica a les imatges.

● CAPÍTOL 6. “Educar en valors” amb José Ramón Gamo i Cesar Bona

"Educar en valors" seria el segon punt d'inflexió dins el cicle, la segona etapa, on ens centrem en l'educació mitjana, la secundària, en la que es comencen a treballar de forma més àmplia els coneixements i les destreses dures (les assignatures de

l'escola com a tal) i les destreses toves (l'ètica, la comunicació, l'adaptació,...). Buscant aquesta equitativitat de dues branques fonamentals dels coneixements d'una persona des de la preadolescència fins al començament de l'etapa adulta, que és quan finalitzen aquest cicle de secundària, voldríem involucrar diferents visions expertes que puguin englobar aquest tema en profunditat: *“Està prou normalitzada la falta d'atenció? És un problema del mateix estudiant o del sistema educatiu que es planteja a l'alumnat? Com fomentar les destreses toves més repetides a l'escola? Quins són els canvis que hauríem de proposar al sistema educatiu secundari?”*

Plantegem aquesta entrevista de forma doble, sense caracteritzar-la com un debat, amb preguntes concretes dirigides a cadascun dels convidats, relacionades directament amb l'àmbit al qual pertany cada convidat. Les dues persones que es creuen convenients per aquesta xerrada són el José Ramón Gamo i el César Bona.

José Ramón Gamo

Gamo és el cofundador de la Fundació Educació Activa i dels centres CADE, dedicats a l'atenció a la diversitat educativa. Actualment també és assessor extern del ministeri d'educació al Departament del CNIIE. El 2019 va publicar el seu primer llibre "Qué hacemos con los niños TDAH?".

Font: Google

César Bona

César Bona és nascut l'any 1972 i té 49 anys actualment. Nominat al Global Teacher Prize, el "Nobel" dels professors, i considerat el millor professor de l'estat. És llicenciat en Filologia Anglesa i diplomat en Magisteri en Llengua Estrangera. Ha executat múltiples projectes relacionats amb la participació *Font: Google*

infantil, amb els que va ser guardonat amb el Premi Magister d'Honor per la Plataforma Escola Pública. Actualment és professor dels màsters en "Política i Pràctiques en Innovació Educativa" i dirigeix un propi màster en "Intel·ligència Emocional". Ha publicat un llibre que es diu "La emoción de aprender", que relata la diversitat i els reptes i il·lusions dels nens quan estudien.

José Ramón Gamo i César Bona, molt coneguts per les xerrades a la plataforma TED, són una proposta d'entrevista conjunta que donaria lloc a l'aire lliure, a una terrassa amb cadires; un exemple seria "Le Club D'estiu", a la plaça Catalunya de Barcelona.

- **CAPÍTOL 7. “Tradicionals o estancats?”, amb Miguel Ángel Sancho Gargallo**

Tot i que aquest capítol en concret es podria haver tractat en qualsevol moment del cicle, la decisió de posar-lo a la recta final va en concordança amb intentar trencar el full de ruta que hem anat escrivint fins ara sobre l'educació. Mentre que hem estat parlant sobre la part més teòrica de l'educació, en aquestes últimes quatre sessions d'entrevistes, voldríem parlar de tot allò que és pràctic, d'allò que ens envolta i que per tant és la nostra actualitat. En aquesta primera entrevista, proposem fer una comparativa de dos països europeus: Espanya i Noruega. En aquest cas, semblant

al cas de l'Anant Agarwal, ens recolzarem de declaracions fetes a un professor de la Universitat d'Oslo, recurs que utilitzarem al llarg de l'entrevista en algunes ocasions. *“Quines són les diferències principals de coneixements entre un estudiant de 18 anys Espanyol i un Noruec ? Per què Noruega és un dels països més buscats per fer Erasmus? Què ens separa del sistema educatiu dels països del nord? Quins canvis s’adaptarien bé al nostre sistema?”*. Són les preguntes que volem respondre en aquest cas, enfocant l’entrevista cap a un punt crític i pràctic en què puguem veure quins canvis serien efectius per apropar-nos més a un canvi positiu en l’educació.

Miguel Ángel Gargallo

Font: Google

L'entrevistat que hem triat, en aquest cas, és Miguel Ángel Sancho Gargallo, llicenciat en dret i becari investigador en Filosofia del Dret. President de la Fundació "Societat i Educació", que té la finalitat de promoure investigacions i debats sobre el progrés i

desenvolupament de l'educació a les societats democràtiques, i coescriptor del llibre "La autonomía de los centros educativos", així com d'altres propis.

Amb Miguel Ángel Sancho Gargallo s'optaria per un espai representatiu en la seva labor, que ens donarà un to més formal, molt més adequat pel tema de conversa i pel convidat en qüestió, i també tenint en compte la necessitat de material audiovisual a mà. Per això la faríem a la seva fundació, al carrer José Abascal, a Madrid.

● **CAPÍTOL 8. “Santa Mandanga”, amb Noemí Casquet**

Un dels temes que es volien afegir a les entrevistes d'aquest cicle és, precisament, l'educació sexual, que comença a descobrir-se des del moment en què un nadó

neix. Tot i que és cert que en l'etapa de la preadolescència, entre els 9-13 anys, és quan es comença a incrementar i per tant es considera tradicionalment el moment idoni per fomentar-ne el coneixement, no és fins a l'etapa escolar de l'ESO (des dels 11 anys fins als 15) que es presenta en el sistema educatiu conferències per tractar el tema de forma puntual i desordenada, sense reconèixer la mancança d'un programa educatiu actualitzat. En una societat en què, actualment, tot està a l'abast, i per tant, també ho està el sexe, i en què es jutja contínuament el prototip físic que hem establert a través de les xarxes socials, volem tractar aquests dos punts i generar crítica i coneixement per parts iguals al voltant d'aquest tema que encara tenim molt tabuïtzat. *“Per què s'ha donat un enfocament tan bàsic del sexe en l'educació? Quins altres aspectes engloben el sexe que no estigui directament relacionat amb les relacions sexuals? Quan és el moment adequat per introduir tots aquests temes de forma natural? Realment estan desapareixent els prejudicis cap a l'educació sexual? Es poden prevenir situacions extremes a través d'aquest àmbit de l'educació?”*. Són algunes de les moltes preguntes que volem tractar en aquesta xerrada, una de les més dinàmiques i extravertides que ofereix el cicle.

Noemí Casquet

En aquesta entrevista, la convidada ha estat present en el cap de mots adolescents durant els últims anys, a causa del gran èxit de les seves novel·les relacionades justament amb aquest tema: la Noemí Casquet. Nascuda el 1992, té 29 anys. És una periodista especialitzada en sexualitat i viatges.

Font: Google

És l'escriptora de la trilogia "Zorras", i el seu primer llibre va estar "Mala Mujer", que ja va per la desena edició. Directora de l'escola "Santa Mandanga", una escola en línia dedicada a l'educació sexual i l'autoestima. També difon continguts educatius per YouTube i Instagram, on té més d'1 Milió de seguidors.

Pel tema a tractar i per la imatge que s'ha creat d'aquest personatge, la Noemí Casquet, aquesta entrevista es faria en stand-up durant una visita al museu eròtic de Barcelona, una imatge de la cultura sexual que tenim a la capital de la província, així com un dels pocs referents d'aquesta educació que existeix, actualment, a Catalunya.

- **CAPÍTOL 9. “Ara tot és online”, amb Josep A. Planell Estany**

Arribem, amb aquesta entrevista, a l'última etapa del cicle, la universitat, però en aquesta ocasió voldríem enfocar-la amb una visió de futur. *“És internet el futur de tot coneixement complementari als estudis bàsics? Està canviant el format d'educació universitari? Estan els estudiants satisfets fent el pas d'un ensenyament general a un més personalitzat? Quines carències trobarem en un futur si es monitoritza l'educació?”*. Aquestes preguntes ens apropiarien a un àmbit molt més tecnològic, reflexionant sobre què s'entreu com un futur no tan llunyà i quines coses trobarem a faltar, alhora que parlariem de quines ens donaran avantatges educatius.

Josep A. Planell Estany

En aquest cas, voldríem tenir aquesta conversa amb el representant de la UOC, la universitat en línia que més estudiants recull a Catalunya: Josep Anton Planell Estant. Nascut el 1951, té 70 anys actualment. És llicenciat en Física i doctor en Ciència dels materials. Va ser director de l'Institut de Bioenginyeria de Catalunya (IBEC) fins a 2013, quan va prendre el càrrec de rector, que ocupa en l'actualitat, a la

Font: Google

Universitat Oberta de Catalunya (UOC), que és una universitat que ofereix formació continuada de diversos àmbits i que segueix un model educatiu personalitzat i

d'acompanyament a l'estudiant. També és membre de la Reial Acadèmia de Ciències i Arts a Barcelona i de la Reial Acadèmia de Doctors.

En el cas de Josep A. Planell també es faria a l'aire lliure, com el cas de Gamo i Bona, en aquesta ocasió al Parc Tecnològic de Barcelona, al carrer de Marie Curie. Es començaria la gravació a la part exterior i ens endinsaríem en el parc, per acabar-la asseguts a unes cadires amb el fons de la mateixa nau industrial.

- **CAPÍTOL 10. “Professors vs. tecnologia”, amb Isabel Celaá**

Per concloure el cicle d'entrevistes, i posar punt final enllaçant totes aquestes entrevistes amb l'actualitat, parlariem en última instància del pilar principal de l'educació, que no hem mencionat concretament amb anterioritat i que, per tant, li donaríem tot el protagonisme en aquesta última xerrada: els professors. *“Hi ha una renovació en el coneixement dels professors al llarg de la seva vida laboral per part de l'estat? Quines innovacions tecnològiques viurem els pròxims anys en l'educació? I quines facilitats es proposaran pels professors? Hi ha hagut una bona gestió de l'educació durant la pandèmia?”*. Una conversa en què en centrariem en el paper dels professors i el que ha suposat per ells aquesta pandèmia de la COVID-19, així com la pregunta més cotitzada sobre educació: quin és el futur que ens queda al davant?

Isabel Celaá

En aquest cas, i de forma òbvia en un cicle dedicat a l'educació, voldríem que la convidada d'aquesta entrevista, que tancaria el cicle, fos precisament la responsable d'aquest àmbit i de les persones que hi treballen en ell: Isabel Celaá. Nascuda el 1949, té 71 anys actualment. Política i docent; ministre d'educació i formació professional a Espanya des del 7 de juny de 2018.

Font: Google

També ha exercit com a ministra de portaveu del Govern d'Espanya. Ha elaborat i també impulsat la nova LOMLOE, la Llei Orgànica que modifica la LOE de 2006, que regeix el sistema educatiu actual, coneguda com a Llei Celaá. Les principals modificacions d'aquesta llei recauen en la desvinculació de la llengua castellana com a comú de l'ensenyament i en el tractament de l'ensenyament concertat per acabar amb la segregació escolar. Aquesta segona ha estat rebutjada per la patronal i les associacions de pares del sector.

Amb Celaá, finalment, voldríem realitzar l'entrevista al seu despatx, en primera instància, per donar la formalitat que presenta el tema, i també la representació de la imatge com a ministra. Si això no fos possible per temes de mobilitat o per una qüestió de privacitat de l'entorn de treball del govern, s'optaria per fer-la en un plató de televisió adequat a la situació.

3.2.1.3 Temps i espai de visionat

Després de l'anàlisi de les entrevistes, observem que aquestes solen oscil·lar entre els 30 minuts i l'hora. Si són en directe, i pertanyen a un propi programa general, se solen escurçar i cenyir bastant al temps acordat. Per això se solen moure entre el 20-30 minuts. Quan és en directe, però l'entrevista és l'únic visionat i se li afegeix el públic, és quan més s'allarguen, precisament per la presència del públic en la sala, i solen tenir una durada d'1 hora fins a 1 hora i 30 minuts. En aquestes ocasions, a més, se sol interactuar amb el públic o afegir contingut multimèdia per fer petites "pauses" i no carregar-les tant. Són excepcions aquelles que són en diferit i que, a més a més, tenen una llargada d'una hora, i si passa, se sol dividir en diversos capítols, perquè perdrien l'atenció dels espectadors a mitja entrevista.

L'especialista en neuroeducació Jesús C. Guillén ens explica en diferents trobades emeses que l'atenció es divideix en cicles claus que oscil·len entre els 90 i els 110 minuts i ens permeten mantenir l'atenció, però que són molts els estudis que demostren que l'atenció sostinguda només es pot mantenir durant curts períodes de temps que ronden els 15 minuts.

Si afegim estímuls visuals i auditius, que en certa forma estimularien el cervell, i el factor que són dues persones les que intervenen, allunyant el format d'un monòleg i afegint dinamisme, ens plantejem la possibilitat de poder allargar les entrevistes fins, si és possible, el doble de l'establert: 30 minuts. Tot i que no ha estat el resultat de totes les entrevistes, ha estat la mitjana proposada des d'un principi.

Tenint en compte la curta durada de les entrevistes, no presentarem aquest cicle com un espai propi dedicat únicament a l'eix principal de les entrevistes, l'educació, sinó com una secció a incloure dins un programa que, o bé allargui el seu horari en antena excepcionalment pels deu dies que dura el cicle, o bé es presenti com a part integrada totalment del programa i sigui part de la seva graella habitual. En qualsevol cas, es presenten aquestes entrevistes com una secció d'actualitat i de debat plural que acompanyaran l'emissió prèvia d'un programa de caràcter, en major mesura, informatiu.

En aquesta línia, també hem tingut en compte que la mitjana de visionament de televisió a Catalunya l'any passat, segons un informe del CAC del 2020, va ser de 3 hores i 12 minuts. Tenint en compte que la mitjana dels informatius catalans és de 2 hores - 2 hores i mitja, el temps de visionament seria idoni per no sobrepassar el consum diari mitjà i, per tant, arriscar-nos a perdre part proporcional dels espectadors que ja havia aconseguit el programa anterior.

3.2.1.4 Plans

Durant les gravacions, creiem que hi ha plànols que s'adeqüen molt al format que gravaríem, i per això s'utilitzarien de forma recurrent en els següents casos:

El **pla americà**, que podria realitzar-se també mitjançant el **pla mitjà**, a les entrevistes que es realitzen asseguts, combinat amb el **pla curt**, com a recurs estàndard per poder recórrer sempre, com el "comodí" de les entrevistes. També s'afegirien imatges amb plans detall de la periodista i dels convidats, així com el contraplà per poder enfocar de forma clara un dels dos rostres, però sense perdre la presència de l'altra persona.

En el cas de les entrevistes que es gravin en un format en "stand up", dependrà de si l'entrevista està pensada per gravar-se en moviment o sense. En el cas de les estàtiques, recorreríem més al **pla mitjà**, per exposar els personatges dins l'entorn en què es grava. El **pla sencer** i l'**americà** també serien recursos molt utilitzats, sobretot per donar una visió de l'espai i de l'entrevistador en conjunt amb l'entrevistat. En el cas de les entrevistes gravades en moviment, el pla principal seria el general, de les dues persones caminant. Com aquests plans en moviment són difícils de seguir, necessitaríem el suport d'un suport mòbil per estabilitzar la càmera. També fariem molt ús d'imatges de recurs, per ensenyar l'entorn com a suport de separació dels temes durant l'entrevista o pels silencis, sobretot, combinat amb el **pla mitjà**.

A continuació es mostren els plans utilitzats durant l'entrevista pilot, feta a la Marina Garcés a la Llibreria Laie. Aquest exemple se seguiria amb entrevistes estàtiques com la de l'Alicia Tojeiro o la Isabel Celaá. Excepcionalment, no va ser possible l'ús d'una tercera càmera amb la qual es proporcionaria un pla general de suport en el cas de les altres entrevistes del cicle.

Plans curts

Fonts: El.laboració pròpia

Plans mitjans

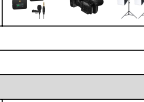

Contraplà

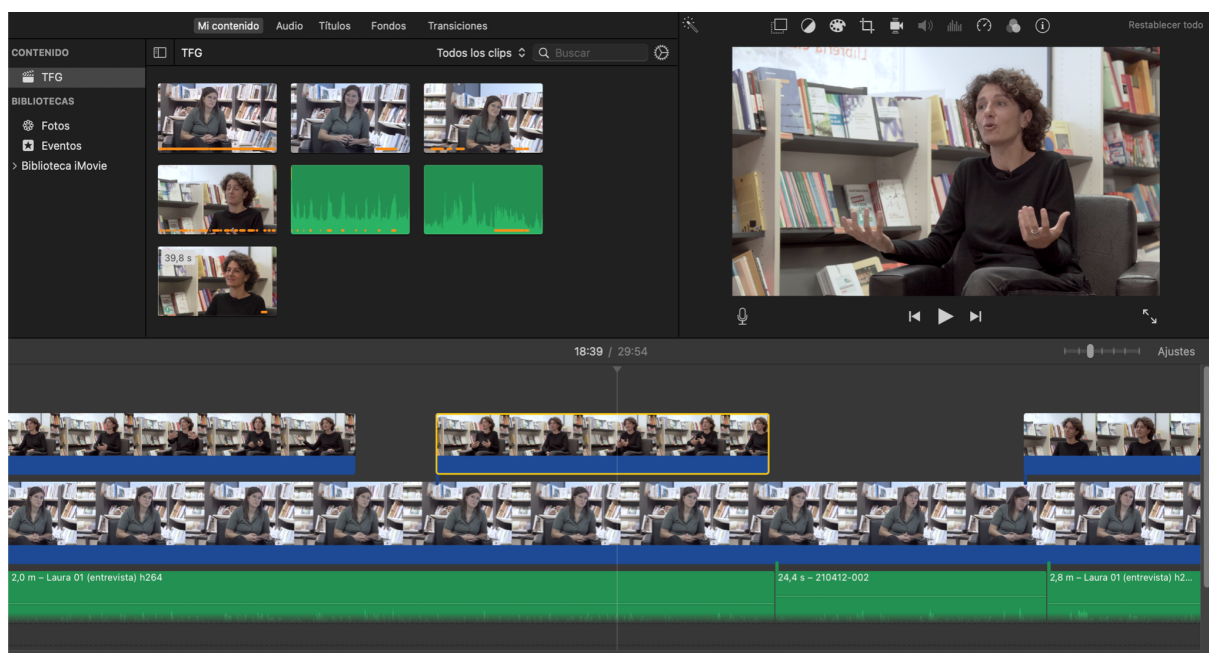
3.2.2 PRODUCCIÓ

Per organitzar la producció del cicle, s'ha creat un pla de rodatge pensat per la gravació de cada entrevista, així com els dies de visita, el material i les persones necessàries i tenint en compte els viatjes corresponents a aquelles entrevistes que es realitzaries fora de la comunitat autònoma. Es mostra el resultat a continuació:

DIA	ACTIVITAT	HORA	PERSONAL NECESSARI	MATERIAL NECESSARI	LLOC	ESTANCIA	
SETMANA 1							
Dilluns	Visita llibreria Laie	13.00h- 14.00h	Realitzador	2 X VIDEOCÀMERA PANASONIC HC-X1E + MICROFON RØDE WIRELESS GO+ KIT IL·LUMINACIÓ LED		Barcelona	NO
Dimarts	Rolatge 1	13.00h- 14.00h	2 càmeres (realització i cs), Il·luminador i entrevistador	2 X VIDEOCÀMERA PANASONIC HC-X1E + MICROFON RØDE WIRELESS GO+ KIT IL·LUMINACIÓ LED		Barcelona	NO
Dimecres	Jornada de viatge	9.00h	-	-			
	Visita domini	18.00h-19.00h	Realitzador	3 X VIDEOCÀMERA PANASONIC HC-X1E + 2 X MICROFON RØDE WIRELESS GO + KIT IL·LUMINACIÓ LED		Tolado	SI
Dijous	Rolatge 2	18.00h-19.00h	2 càmeres (realització i cs), Il·luminador i entrevistador	3 X VIDEOCÀMERA PANASONIC HC-X1E + 2 X MICROFON RØDE WIRELESS GO + KIT IL·LUMINACIÓ LED		Tolado	SI
Divendres	Jornada de viatge	9.00h	-	-		Barcelona	NO
SETMANA 2							
Dilluns	Visita platí	17.00h-18.00h	Realitzador	-		Barcelona	NO
Dimarts	Rolatge 3	21.00h-22.00h	2 càmeres (realització i cs), Il·luminador i entrevistador	-		Barcelona	NO
Dimecres	Rolatge 4	21.00h- 22.00h	2 càmeres (realització i cs), Il·luminador i entrevistador	-		Barcelona	NO
Dijous	Visita a La Chik D'Estiu	9.00h- 10.00h	Realitzador	3 X (VIDEOCÀMERA PANASONIC HC-X1E + MICROFON RØDE WIRELESS GO)+ KIT IL·LUMINACIÓ LED		Barcelona	NO
Dijous	Rolatge 5	9.00h- 10.00h	2 càmeres (realització i cs), Il·luminador i entrevistador	3 X (VIDEOCÀMERA PANASONIC HC-X1E + MICROFON RØDE WIRELESS GO)+ KIT IL·LUMINACIÓ LED		Barcelona	NO
Divendres	-	-	-	-		-	-
SETMANA 3							
Dilluns	Jornada de viatge	21.00h	-	-		Barcelona	SI
Dimarts	Visita CESP Isidre Parga Pondal	15.00h- 16.00h	Realitzador	3 X VIDEOCÀMERA PANASONIC HC-X1E + 2 X MICROFON RØDE WIRELESS GO+ KIT IL·LUMINACIÓ LED		Oleiros, A Coruña	SI
Dimecres	Rolatge 6	15.00h- 16.00h	2 càmeres (realització i cs), Il·luminador i entrevistador	3 X VIDEOCÀMERA PANASONIC HC-X1E + 2 X MICROFON RØDE WIRELESS GO+ KIT IL·LUMINACIÓ LED		Oleiros, A Coruña	NO
	Jornada de viatge	21.00h	-	-		Barcelona	-
Dijous	Visita al Museu Etnològic de Barcelona	17.00h- 18.00h	Realitzador	3 X VIDEOCÀMERA PANASONIC HC-X1E + 2 X MICROFON RØDE WIRELESS GO+ KIT IL·LUMINACIÓ LED		Barcelona	NO
Divendres	Rolatge 7	17.00h- 18.00h	2 càmeres (realització i cs), Il·luminador i entrevistador	3 X VIDEOCÀMERA PANASONIC HC-X1E + 2 X MICROFON RØDE WIRELESS GO+ KIT IL·LUMINACIÓ LED		Barcelona	NO
SETMANA 4							
Dilluns	Jornada de viatge	9.00h	-	-			
	Visita al departa	17.00h- 18.00h	Realitzador	3 X VIDEOCÀMERA PANASONIC HC-X1E + 2 X MICROFON RØDE WIRELESS GO+ KIT IL·LUMINACIÓ LED		Madrid	SI
Dimarts	Rolatge 8	17.00h- 18.00h	2 càmeres (realització i cs), Il·luminador i entrevistador	3 X VIDEOCÀMERA PANASONIC HC-X1E + 2 X MICROFON RØDE WIRELESS GO+ KIT IL·LUMINACIÓ LED		Madrid	SI
Dimecres	Visita Fundació Societat i Educació	13.00h- 14.00h	Realitzador	3 X VIDEOCÀMERA PANASONIC HC-X1E + 2 X MICROFON RØDE WIRELESS GO+ KIT IL·LUMINACIÓ LED		Madrid	SI
Dijous	Rolatge 9	13.00h- 14.00h	2 càmeres (realització i cs), Il·luminador i entrevistador	3 X VIDEOCÀMERA PANASONIC HC-X1E + 2 X MICROFON RØDE WIRELESS GO+ KIT IL·LUMINACIÓ LED		Madrid	NO
	Jornada de viatge	20.00h	-	-		Barcelona	-
Divendres	-	-	-	-		-	-
SETMANA 5							
Dilluns	Visita al Parc Tecnològic de Barcelona	9.00h- 10.00h	Realitzador	3 X VIDEOCÀMERA PANASONIC HC-X1E + 2 X MICROFON RØDE WIRELESS GO+ KIT IL·LUMINACIÓ LED		Barcelona	NO
Dimarts	Rolatge 10	9.00h- 10.00h	2 càmeres (realització i cs), Il·luminador i entrevistador	3 X VIDEOCÀMERA PANASONIC HC-X1E + 2 X MICROFON RØDE WIRELESS GO+ KIT IL·LUMINACIÓ LED		Barcelona	NO
Dimecres							
Dijous							
Divendres							

3.2.3 POSTPRODUCCIÓ

3.2.3.1 Edició de les entrevistes

Font: El.laboració pròpia

L'edició del cicle d'entrevistes es realitzaria amb el programa Adobe Premiere, i es dividiria en l'edició de 5 parts diferents que componen la postproducció de l'entrevista:

a) Muntatge

En primer lloc, sobreposarem els plans de les dues càmeres que hagin estat gravant les imatges que cobreixen els dos escenaris principals, que anomenarem càmera A referint-nos a la que enfoca l'entrevistat, càmera B a la que enfoca l'entrevistadora i càmera C al pla general. L'àudio corresponent a les càmeres A, B i C també se

sobreposaran. D'aquesta forma, les imatges i els àudios estaran posats de forma sincronitzada, i ens facilitarà el primer pas en què haurem d'anar tallant les intervencions de la càmera A amb l'àudio que pertany a aquesta, les intervencions de la càmera B amb el seu àudio corresponent i alguns recursos a través de la càmera C amb el seu àudio també.

Una vegada ja tenim una primera capa muntada amb dos plans que van canviant, les imatges paral·leles a l'àudio, i un tercer pla que va intervenint de suport, buscarem imatges de recurs, així com imatges proporcionades amb les càmeres A i B quan el pla estava centrat en la càmera contrària. Amb aquestes imatges, omplirem aquells vuits en què els plans es facin excessivament llargs o que, per estètica, es busqui l'expressió del rostre de l'altre com a resposta de què s'està exposant.

En el cas del programa pilot, però, l'espai no va permetre la intervenció d'una càmera C, la qual està pensada per totes les altres entrevistes del cicle. En aquest cas, es va utilitzar la càmera A, que enfocava l'entrevistada, com a màster i la B, que enfocada l'entrevistadora, com a suport.

b) Introducció

La introducció del programa està pensada per fer-se de forma introductòria a l'espai en què es realitzaria l'entrevista. D'aquesta manera tindríem sempre un primer pla mitjà amb la presentadora donant la benvinguda al programa:

"Benvinguts i benvingudes al X capítol d'Eduquem Diferent, un cicle de deu entrevistes en què tractarem l'educació com a eix central, on analitzarem, reflexionarem i també aprendrem sobre aquest tema que obre tants fronts i que ha mogut tants pensaments. En aquesta entrevista parlarem de com educar diferent amb..."

Aquesta petita introducció vindria seguida d'un conjunt d'imatges de recurs del lloc on es presenta l'entrevista, acompanyades d'una música, on apareix el títol del cicle, "Eduquem diferent", i es congela l'última imatge oferint una transició cap al pla de la presentadora novament, que presenta una petita bibliografia del convidat del capítol

en qüestió i acaba la presentació donant la benvinguda a l'entrevistat/da amb la que ja s'enllaçaria a la mateixa entrevista.

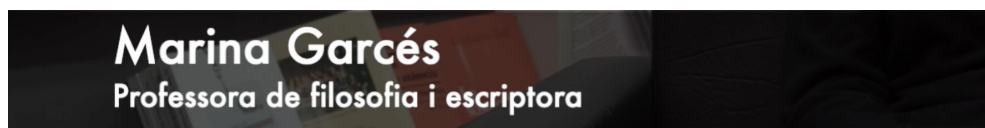
c) Musicació

L'única música que es presenta en aquest cicle es fa servir a la introducció, així com en el cas puntual de les intervencions multimèdia d'algunes entrevistes, i de forma molt escurçada, per tal d'ambientar les escenes que es mostren sobre els diversos espais a presentar.

La cançó utilitzada en totes les gravacions, ja aplicada a l'entrevista pilot com a exemple, és extreta de l'estudi de gravacions sense drets d'autor de YouTube, que s'anomena "*Campfire- Delicate Steve*".

d) Cairons i suport multimèdia

Els cairons que s'utilitzarien durant el cicle, ja provats pel programa pilot, es presenten com rètols de color negre degradat, amb lletres de color blanc en la font "Futura Medium". Aquests apareixen en el cas de la presentadora només al principi, durant cinc segons, i en el cas del convidat o convidats es divideixen tres cairons durant l'entrevista, un al principi, l'altre a l'equador de la gravació i l'altre cap al final, també amb una duració aproximada de cinc segons. En el cas d'entrevista pilot, el resultat ha estat el següent:

Font: El.laboració pròpia

En el cas del suport multimèdia, ens referim a aquest com al recurs de diferents imatges extretes d'Internet o d'altres enregistraments diferents dels nostres com a suport informatiu o de separació en els casos en què es tracti un tema que no sigui de coneixements bàsics i que ajudi a la comprensió d'allò que s'està parlant. Aquest suport es proposa pels episodis següents al programa pilot, en què no es va fer ús, i

es considera que és una opció que permetria distanciar-se una mica del repetiment dels plans així com a pausa entre temes o preguntes, o simplement de l'entrevista en si. La conversa realitzada a l'entrevista pilot, en qualsevol cas, tampoc va donar peu a la introducció de recursos externs.

e) Subtitulació

La subtitulació de l'entrevista és l'últim pas abans de maquetar-la. Aquest recurs s'utilitzaria per a les entrevistes de la Judy Willis i l'Anant Agarwal. En aquests casos, l'entrevista es realitzaria en anglès, tant per part de l'entrevistador com de l'entrevistat, i passaria per una subtitulació en català realitzada per un professional durant el procés de postproducció.

Aquest cicle està pensat per emetre's a una cadena de Catalunya, i per això en les entrevistes realitzades tant en català, el primer idioma, com en castellà, el segon, no es proporcionaria cap subtitulació, entenent que els ciutadans tenen coneixements d'ambos idiomes. A més a més, perseguim l'objectiu de tractar el cicle des d'un punt de vista internacional, la qual cosa ens fa creure que la varietat lingüística, així com cultural, és un punt clau per l'enteniment de l'educació en termes generals. En qualsevol cas, s'asseguraria l'enteniment de totes les entrevistes sense cap dificultat.

Per la distribució a altres països, si aquest fos el cas, les entrevistes es distribuïrien en versió original amb la possibilitat de doblar-les posteriorment, sempre de forma externa, sense cap intervenció durant el procés de producció present.

3.3. PROGRAMA PILOT

El programa pilot es presenta com una mostra del resultat que s'obtindria del cicle d'entrevistes, essent el primer programa a emetre's i també el que dóna el punt de vista més general pel que fa a aquest cicle basat en l'educació.

Aprofitant la publicació recent del seu llibre, "escola d'aprenents", la Marina Garcés, un personatge que ha dedicat la seva vida a l'educació, en un àmbit reflexiu com és la filosofia, i que ha escrit nombrosos assajos, és un bon punt de partida i una bona convidada per oferir una conversa que no estigui especialment lligada a un tema, i així poder tractar de forma genèrica els trets més característics de l'educació. La filosofia, i el seu llibre, també fan enfocar l'entrevista des d'un punt més reflexiu i crític cap al significat de l'educació com a tal, abans d'intentar abastar el seu funcionament. En resum, és una manera de plantejar abans el "què", que el "com" o el "perquè".

"Escola d'aprenents" és un llibre que crida a la reflexió canviant l'enfoc en què s'ha estat dirigint el problema revertint la pregunta base, és a dir, proposa el canvi en el "com ser educats" i no en el "com educar". El llibre, que també és una defensa al treball dels professors i la lluita a contracorrent cap al sistema actual basat en les autoritats burocràtiques educatives que no permeten cap canvi, gira entorn d'aquesta idea i a la necessitat de passar a l'acció davant tantes teories pedagògiques que l'únic que fan és teoritzar sobre el problema de forma cíclica sense trobar-ne les eines ni aportar solucions. Relaciona els seus pensaments amb reflexions de la mà de Rousseau, Rancière, Aristòtil, Marx, Kant, etc. a través dels quals intenta explicar de quina manera l'escola s'ha convertit en política, conflicte, submissió i seguiment social. I com la crisi de la COVID-19 ha deixat en evidència les mancances per fer canvis en l'educació i mentre aquesta es veu arrossegada pels canvis socials i polítics actuals.

La lectura gira entorn la idea que mai hem sabut definir què vol dir el coneixement i de quina manera treballar-lo, fins al punt de convertir-ho en un procés d'acumulació d'informació dins un sistema jeràrquic autoreferencial sense cap connexió amb l'entorn i ni tan sols amb la idea que el què es fa a l'escola és aprendre, i no estudiar. En definitiva, l'assaig proposa l'emancipació de l'aprenentatge, sense aquesta dependència cap a les dominacions actuals que tampoc mostren interès per entendre l'educació des d'una nova perspectiva.

Partint d'això, l'entrevista es va enfocar cap a la recerca d'una explicació més acurada, més relacionada amb l'entorn actual, sobre el plantejament d'aquesta

educació que ens explica l'autora al seu llibre. Es parla de tecnologia i virtualitat, de burocràcia, del concepte d'educació en l'actualitat, de la relació que exerceixen els professors amb els alumnes durant l'aprenentatge, entre altres coses. Finalment, s'acaba trobant, tant en les respostes com en les preguntes finals, un enfocament cap a l'experiència i les ideologies personals de l'entrevistada: com ha estat ella educada, com és ella com a professora, però també com creu i què fa per perseguir aquestes propostes relacionades amb enfocar l'educació d'una forma diferent.

Aquest programa pilot es va presentar des d'un inici amb la idea de realitzar-lo a una llibreria, ja que l'entrevista utilitza com a fil conductor, en tot moment, el llibre. A més a més, en el cas de la convidada, l'espai tenia relació total amb la seva professió i amb el tema a tractar. La gravació es va realitzar a la Llibreria Laie, que es troba al carrer de Pau Clarís, a Barcelona, on casualment l'entrevistada acudia de petita a comprar llibres amb la seva àvia. L'espai es divideix en dues sales, una a baix amb la majoria dels llibres i la recepció, així com l'accés a les oficines, i pujant les escales, al pis d'amunt, la secció infantil amb un espai de butaques per poder llegir. En aquest mateix espai, el de les butaques, va ser on vam realitzar l'entrevista.

Fonts: El.laboració pròpia

La gravació es va dur a terme amb dues càmeres, a diferència de la resta d'entrevistes plantejades, perquè l'espai era reduït i no permetia l'accés a un bon pla fixat d'una tercera càmera. Per això es va optar per fixar les dues càmeres, una per cada persona, periodista i convidada, i anar variant els plans. El pla més proper a un general, que pel mateix motiu no es va poder aconseguir, és el contraplà enfocat des de l'esquena de la convidada, que podem veure en alguna ocasió al llarg de

l'entrevista. La resta del temps, anem veient un canvi constant entre plans curts i plans mitjans, sempre coordinats amb els dos personatges que conversen.

Fonts: El.laboració pròpia

Aquesta entrevista es presenta com a programa pilot perquè és la que està plantejada amb una visió més genèrica, i l'única que no compromet al convidat a parlar d'un tema en concret en el qual està especialitzat, sinó que es pot tractar l'educació de forma complexa. També és una bona manera de començar el cicle la idea de reflexionar sobre què és exactament el que pretenem posar sobre la taula, per entendre quin és el motiu d'estar parlant sobre això. Un cop el públic entén la importància de plantejar al llarg de deu entrevistes el motiu principal de la demanda d'un canvi i els motius pels quals no s'aconsegueix aquest canvi, llavors es pot començar a presentar les idees principals. Però preferim, prèviament, crear aquesta expectativa de respostes i ganes de profunditzar.

El resultat de la gravació del programa pilot està disponible a partir del següent enllaç:

https://drive.google.com/file/d/1FoxFhIDfuRjrZWPfqLMWrUB6BGII7g_X/view?usp=sharing

3.4. PLA DE FINANÇAMENT

3.4.1 INGRESSOS

El cicle d'entrevistes està enfocat en dues direccions: d'una banda es proposa com una sèrie documental per emetre's en català a la televisió catalana com a complement extraordinari a algun programa de caràcter informatiu; i d'altra banda presenta un conjunt d'entrevistes en profunditat amb intencions de recerca i evolució en l'àmbit de l'educació. Per això, comptem amb la possibilitat d'accedir a diversos recursos de subvencions per la temàtica i pel format, en l'àmbit autonòmic i europeu, així com a la venda de la cessió de drets d'emissió a dues cadenes, que ens permetin el retorn de les despeses així com la seguretat de transmissió del projecte via televisió.

a) Subvencions

- IJ4EU: En l'àmbit europeu, l'Institut Internacional de premsa llença diferents ajudes a través del fons ij4eu (periodisme d'investigació a Europa) en les seves sigles en anglès. Aquesta subvenció, que el 2020 va llençar ajudes amb un total de 350.000 euros, està destinada a aquells projectes audiovisuals independents que contribueixin al periodisme d'investigació i actualitat, en particular temes transfronterers i d'interès públic. Una de les condicions a tenir en compte, és el requisit d'emetre el resultat, com a mínim, a dos mitjans de comunicació de països diferents, poden ser un d'ells del lloc de procedència de la producció audiovisual.
- ICAA: L'Institut de la Cinematografia i les Arts Audiovisuais convoca ajudes anualment a través del Govern en les categories relacionades amb documental, especialment amb aquelles produccions de caràcter innovador, experimental o que tinguin un valor social i cultural. L'última ajuda la van convocar al març de 2021 i està dirigida a produccions selectives, que són

aquelles que es proporcionen per la finançament anticipada d'un projecte que encara s'ha de realitzar.

- ICEC: La Generalitat de Catalunya, juntament amb l'ICEC (l'Institut català d'Empreses Culturals) és la institució per excel·lència que atorga subvencions relacionades amb la producció d'obres audiovisuals, particularment quan es tracta de la difusió de la llengua catalana. Un exemple és la "subvenció en la producció d'obres audiovisuals per cine i televisió amb alta capacitat d'exhibició i difusió". Tot i que són bastants els requisits que demana, detallant els productes audiovisuals que poden sol·licitar cada ajuda, tenint en compte que en proposen bastants, hi ha un que es repeteix en totes elles, i és l'obligatorietat de registrar-se al Registre d'Empreses Audiovisuals de Catalunya, tant si presentes la sol·licitud com a empresa o com a persona individual.

b) Cessió de drets d'emissió

- Televisió Catalana (CCMA): Considerem l'òrgan de la CCMA, la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, com el receptor principal al qual volem adreçar el cicle, de manera que pogéssim cedir part dels drets d'emissió al mitjà autonòmic públic català, amb una durada aproximada d'un any, i amb la condició d'emetre's per alguna de les cadenes de televisió que posseeixen, amb particular interès en TV3.
- Televisió Francesa: Tal com s'explica a l'apartat anterior, una de les ajudes que es proposen a sol·licitar demana un requisit indispensable que és l'emissió de la peça audiovisual a un mitjà de comunicació estranger. En aquest cas, considerariem que aquest mitjà fos Francès, ja que té un sistema de televisió pública molt semblant al nostre, i voldríem ser fidels al format televisiu de caràcter informatiu. En cas que això fos possible, proposariem a la cadena la cessió de part dels drets d'emissió durant el període d'un any (igual que amb l'emissió a Catalunya), per la qual cosa podrien fer-ne el doblatge adient per la difusió del cicle.

INGRESSOS		IVA
Subvencions		
IJ4EU (IPI)	5.000,00 €	0,00 €
ICAA	2.000,00 €	0,00 €
ICEC	2.000,00 €	0,00 €
Cessió de drets d'emissió		
Catalunya (CCMA)	10.000,00 €	2.100,00 €
França	5.000,00 €	1.000,00 €
TOTAL	24.000,00 €	3.100,00 €

Font: El.laboració pròpia

3.4.2 DESPESES

El pla de finançament d'aquest projecte té en compte les diferents despeses que suposaria l'immobilitzat immaterial, com el sou dels treballadors i les seves dietes, i l'immobilitzat material, com el lloguer l'equip o d'un espai de gravació, i altres aspectes a considerar, com assegurances de Responsabilitat Civil. Tot això es troba, més a més, dividit segons els despeses previstos per cada episodi del cicle.

L'equip de gravació estria format per quatre treballadors: dos càmeres, un d'ells que adquiriria el paper de realitzador i l'altre el de tècnic de so, a part del seu treball principal; un il·luminador i el periodista que realitza l'entrevista. També es contractaria un especialista en subtitulació per la postproducció de les dues entrevistes enregistrades en anglès. A tots els treballadors se'ls contractaria una assegurança de Responsabilitat Civil, a excepció del subtitulador.

El material de gravació es llogaria segons conveniència, intentant allargar el màxim de temps en aquelles setmanes que es poguessin fer coincidir diversos rodatges seguits, com s'ha mostrat, amb anterioritat, en el pla de rodatge. Comptaríem amb tres càmeres Panasonic HD-X1E, a excepció del rodatge del programa pilot, que l'espai va dificultar l'ús d'una tercera càmera; micròfons inalàmbrics Rode Wireless

Go i un kit d'il·luminació de focus LED de 100 W. Aquest material es llogaria a través de l'empresa Audiovisual Pro, a Barcelona. Per les gravacions fetes de forma híbrida, es proposa llogar un plató de televisió per hores i aprofitar el material que aquest proporcionés.

En cap dels casos s'ha sumat l'IVA corresponent als serveis i materials utilitzats que en continguin. Aquest s'ha tractat a part, i per això les despeses són el resultat total sense la suma d'aquest impost.

- a) **Immobilitzat immaterial:** S'ha tingut en compte 3 aspectes: el sou per rodatge de cada treballador, així com el plus afegit a les visites, segons si són a Barcelona, que només es farien amb l'ajuda del realitzador i el periodista, o si són a una altra localització geogràfica, que acudiria tot l'equip aprofitant el viatge. Tant les visites com els rodatges es cobrarien a 100 euros l'hora cada treballador. D'altra banda, s'han contemplat les possibles dietes, basades en estances d'hotel, amb menjars inclosos, amb una despesa total d'uns 280 euros per nit, i el transport, sempre en avió d'anada i tornada, que suposaria 40 euros en el cas de Toledo i A Coruña i 80 euros en el de Madrid.
- b) **Immobilitzat material:** En aquest apartat parlem, de forma més concreta, de les despeses per dia que suposa el material de lloguer, amb un mínim de dos dies fins a quatre, si els rodatges coincidissin de forma seguida durant una setmana concreta. Les càmeres suposen una despesa de 120 euros per dos dies cada càmera, que incorpora el set sencer i una assegurança per imperfeces, el mateix passa amb els micròfons sense cables, que queden per 34 euros cada dos dies i el kit d'il·luminació, que serien 60 euros. El plató de televisió amb equip tècnic inclòs, que voldríem utilitzar per a l'enregistrament de les entrevistes híbrides, oscil·laria sobre els 300 euros l'hora, suposant un total de 600 euros per les dues gravacions. La visita al plató no tindria cap cost addicional.
- c) **Altres:** Directament relacionat amb el primer apartat, on les despeses que es consideren són pels treballadors de l'equip, també es considera adequat plantejar el contractament d'una assegurança de Responsabilitat Civil pels

treballadors que farien ús de les càmeres per enregistrar imatges de caràcter públic, així com per la futura distribució d'aquestes mateixes. El segur base suposaria una despesa d'uns 250 euros per treballador.

- d) Despeses posteriors:** Finalment també s'ha tingut en compte les despeses que es generarien durant la postproducció del producte i la seva distribució. D'una banda l'equip d'edició d'Adobe Premier, amb un càlcul estimat d'ús durant dos mesos, que suposaria un cost de 96,78 euros; la contractació d'un especialista en subtitulació a través d'una empresa per traduir les entrevistes realitzades en anglès al català, amb un cost mitjà d'uns 120 euros per hora; i, per acabar, la campanya de comercialització que s'exposa en el següent apartat, que assumiria una despesa, també aproximada, d'uns 3.000 euros.

DESPESES	R1	R2	R3	R4	R5	R6	R7	R8	R9	R10	TOTAL	IVA
Sou treballadors												
Rodatges	400,00 €	400,00 €	400,00 €	400,00 €	400,00 €	400,00 €	400,00 €	400,00 €	400,00 €	400,00 €	4.000,00 €	0,00 €
Visites BCN	200,00 €	0,00 €	200,00 €	0,00 €	200,00 €	0,00 €	200,00 €	0,00 €	0,00 €	200,00 €	1.000,00 €	0,00 €
Visites externes	0,00 €	400,00 €	0,00 €	0,00 €	0,00 €	400,00 €	0,00 €	400,00 €	400,00 €	0,00 €	1.600,00 €	0,00 €
Dietes												
Transport	0,00 €	40,00 €	0,00 €	0,00 €	0,00 €	40,00 €	0,00 €		80,00 €	0,00 €	160,00 €	33,60 €
Estancia	0,00 €	560,00 €	0,00 €	0,00 €	0,00 €	560,00 €	0,00 €		840,00 €	0,00 €	1.960,00 €	411,60 €
TOTAL IMMOBILITZAT IMMATERIAL											8.720,00 €	445,20 €
Equip de gravació												
Càmeres	480,00 €	720,00 €	0,00 €	0,00 €	720,00 €		1.440,00 €		1.440,00 €	720,00 €	5.520,00 €	1.159,20 €
Micròfons	136,00 €	136,00 €	0,00 €	0,00 €	204,00 €		272,00 €		272,00 €	136,00 €	1.156,00 €	242,76 €
Kit Focus LED	60,00 €	60,00 €	0,00 €	0,00 €	60,00 €		120,00 €		120,00 €	60,00 €	480,00 €	100,80 €
lloguer espai gravació	0,00 €	0,00 €	300,00 €	300,00 €	0,00 €	0,00 €	0,00 €	0,00 €	0,00 €	0,00 €	600,00 €	126,00 €
TOTAL IMMOBILITZAT MATERIAL											7.756,00 €	1.628,76 €
Altres												
Assegurança de Responsabilitat Civil											1.000,00 €	0,00 €
Despeses posteriors												
Subtitulació	0,00 €	0,00 €	540,00 €	540,00 €	0,00 €	0,00 €	0,00 €	0,00 €	0,00 €	0,00 €	1.080,00 €	226,80 €
Pack edició Premiere											96,78 €	0,00 €
Campanya de comercialització											3.000,00 €	630,00 €
TOTAL											21.652,78 €	2.930,56 €
RESULTAT D'EXPLOTACIÓ											TOTAL	IVA
TOTAL INGRESSOS											24.000,00 €	3.100,00 €
TOTAL DESPESES											-21.652,78 €	-2.930,00 €
GUANYSPÉRDUES											2.347,22 €	170,00 €

Font: El.laboració pròpia

3.5. PLA DE COMERCIALIZACIÓ

3.5.1 TARGET

Una vegada reolts tots els aspectes relacionats directament amb el cicle productiu de les entrevistes, plantejarem, a continuació, els punts més importants a tenir en

compte per la campanya de difusió que es duria a terme un cop el producte ja estigués preparat per emetre's.

Per definir aquest públic em tingut en compte dos aspectes: Quines persones consumeixen aquest format i tipus de programa i a quines persones creiem que arribarà, en major impacte, el missatge que transmet el cicle.

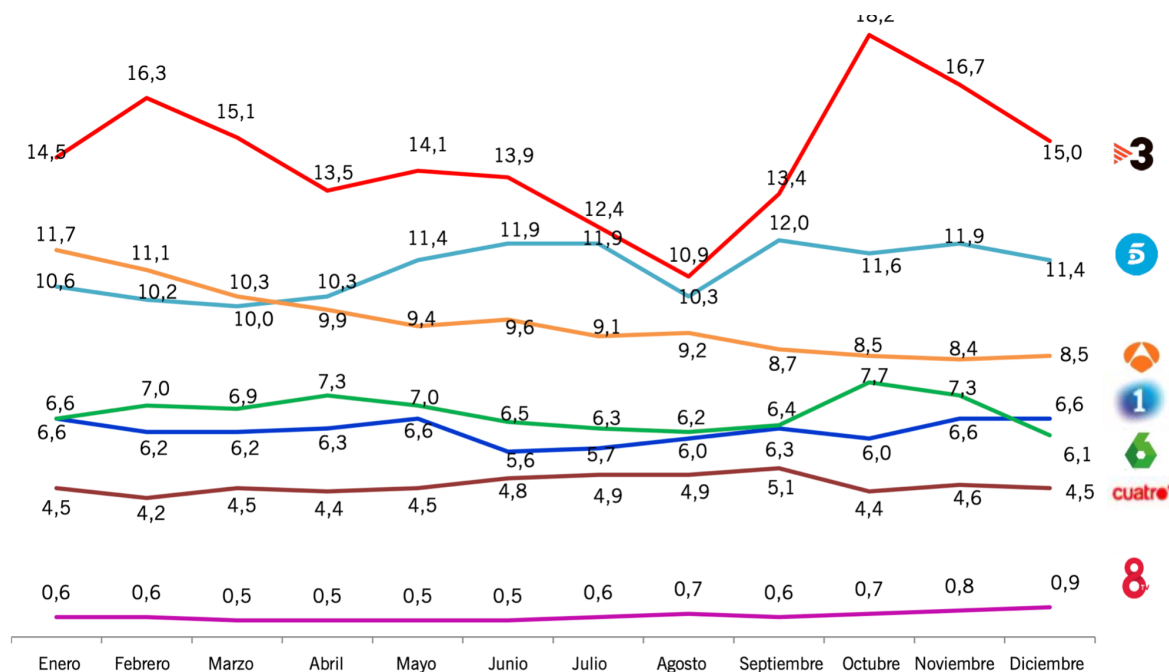
En el primer cas, segons l'informe del CAC de 2020 al Boletí d'Informatius sobre l'audiovisual a Catalunya, es pot observar que a la taxa de penetració anual, segons edat i sexe, la diferència de consum entre dones i homes de la televisió és pràcticament inexistència i, en qualsevol cas, supera el 80%. D'altra banda, tot i que hi ha un augment en les edats entre 20 i 24 anys, a partir dels 35 es quan es mostra un clar augment de penetració que s'expandeix fins els majors de 65 anys de forma ascendent, fins arribar al 94,3% de penetració. A més a més, la televisió és el mitjà amb més penetració, seguit d'internet, la ràdio i, finalment, el cine.

				
SEXO / EDAD	TELEVISIÓN	RADIO	INTERNET	CINE
Total población	85,7	55,9	82,0	5,5
Hombres	86,0	60,4	85,4	5,9
Mujeres	85,4	51,7	78,8	5,2
De 14 a 19 años	75,3	42,7	94,7	8,5
De 20 a 24 años	80,5	51,6	97,4	9,4
De 25 a 34 años	77,9	54,5	95,4	9,1
De 35 a 44 años	83,7	63,7	96,5	7,1
De 45 a 54 años	85,4	62,7	91,4	3,7
De 55 a 64 años	89,6	60,4	79,7	2,9
De 65 anys y más	94,3	47,8	47,8	3,4

Font: CAC. Link: https://www.cac.cat/sites/default/files/2020-01/BIAC15_ES.pdf

A més a més, en el mateix informe, també es reflexa la preferència dins la comunitat autònoma per la cadena pública representativa, TV3, davant els canals principals amb major taxa a la resta del estat. El gràfic mostrat a continuació representa la

cuota de pantalla de les diferents cadenes durant els mesos de l'any 2019, tot i que un article del Periódico, al desembre del 2020, confirmava novament que tv-3 seguia sent la cadena més vista, encara amb un 15%.

Font: CAC. Link: https://www.cac.cat/sites/default/files/2020-01/BIAC15_ES.pdf

Una enquesta de YouGov feta per a Reuters Institute Digital News Report, confirmava que el mitjà preferit de la població Espanyola per informar-se era, una vegada més, els mitjans tradicionals offline en un 60% del qual un 40% representava la televisió.

Per tant, finalment, el target al que es dirigiria aquest cicle d'entrevistes audiovisuals hauria de complir les següents característiques:

- Homes i dones, adults, d'entre 35 i 56 anys, amb especial èmfasi a la primera franja de 10 anys (35-45 anys).
- Persones amb estudis de nivell superior, pares i professionals del sector de la educació
- Residents de Catalunya (i, posteriorment, de França)
- Consumidors freqüents d'informatius o de programes d'actualitat a través de mitjans traidiconals
- Ús moderat de les xarxes socials

3.5.2 PUNTS DE CONTACTE

Els punts de contacte fan referència a aquells mitjans pels quals es pot arribar a fomentar la difusió i la publicitat del producte, per tal d'arribar al target definit en l'apartat anterior de forma més exhaustiva, i també per donar-nos a conèixer a través de les noves plataformes tecnològiques, sense deixar de banda els mitjans tradicionals de comunicació.

Per la comercialització i distribució d'aquest producte, seguirem tres punts, de forma cronològica, per emprendre accions pel seu coneixement i difusió:

1. **Mitjans propis:** Pàgina web de promoció i xarxes socials, tant del cicle com dels membres de l'equip.
2. **Mitjans pagats:** Posicionament SEM durant l'emissió del cicle, campanya de publicitat a Instagram i Facebook prèvia, pagament de notes de premsa i anuncis a diferents portals web relacionats amb el cicle.
3. **Mitjans guanyats:** Possibles *reviews*, peticions de col.laboració o promoció d'algun capítol en particular, notes de premsa sense pagament, compartiment a través de les xarxes socials.

3.5.3 ESTRATEGIES DE COMUNICACIÓ

A partir dels mitjans propis i de pagament que s'utilitzarien tant per la promoció prèvia del cicle com pel seguiment durant l'emissió d'aquests i un cop aquesta s'acabi, s'han definit diverses accions i estratègies d'acord amb les oportunitats que presenta el producte i les possibilitats personals i econòmiques obtingudes:

- **Cessió dels Drets d'Emissió a la cadena CCMA, amb l'objectiu que es reproduïxi a la cadena principal catalana i, posteriorment, a la televisió Francesa.** Tal com es menciona amb anterioritat en diverses ocasions, el cicle d'entrevistes està pensat per emetre's a la televisió catalana, i també s'atendrà als requisits de la subvenció europea, que alhora presenta una oportunitat de major difusió, en què s'adopta el compromís d'emetre el producte en un altre país.
- **Pagament de notes de premsa per a premsa especialitzada.** Ja que el projecte està dirigit a un target d'una edat que s'informa possiblement a través d'internet, però no necessàriament a través de xarxes socials i que aquest, en principi, hauria de ser consumidor habitual d'informatius, considerem una bona estratègia d'abast a aquest públic l'ús de notes de premsa pagades per publicitar el cicle documental, tant per premsa diària com especialitzada en produccions audiovisuals. En tot cas, parlem sempre de premsa de tirada autònoma.
- **Definició d'una campanya de publicitat de duració d'un mes i una campanya de seguiment posterior durant i després d'haver-se emès el cicle a televisió.** És imprescindible dur a terme la planificació d'un cronograma de publicacions, tant dels perfils de l'equip a les xarxes socials, com la publicitat pagada als mitjans de comunicació, per tal de definir missatges, estratègies, temps i formats de forma equànime i programada per una major inclusió en aquests mateixos mitjans.
- **Posicionament SEM durant l'emissió del cicle i anuncis a Instagram i Facebook un mes abans de la seva emissió, durant i després d'aquesta dirigida al target definit.** Les accions més destacades durant l'emissió del cicle serien el pagament de posicionament SEM, per redirigir a l'emissió del programa via web de la cadena que l'emet, així com anuncis pagats a les dues xarxes socials més utilitzades i que permeten contingut més flexible en el format de publicació, en aquest cas parlariem de Facebook i Instagram.

- **Aparició a altres portals web, entre els quals estigui el de la cadena catalana.** També es considera la possibilitat d'anunciar-se en portals web especialitzats o bé en forma d'anunci o en forma de *review* pagada, així com oferir l'accés directe al cicle a través de la web de la CCMA.
- **Creació d'una web i un perfil d'Instagram i Facebook per promocionar el cicle durant la promoció prèvia i a mesura que se'n vagin emetent els diferents capítols.** La creació d'un perfil a les xarxes socials del projecte durant les gravacions d'aquest i abans d'emetre's, per tal de fer petits avenços i anar guanyant seguidors, que seran possibles consumidors del cicle, i fer promoció dels capítols de forma individualitzada durant l'emissió del programa, sobretot si no s'emetessin de forma consecutiva, és a dir, durant deu dies seguits.
- **Seguiment a les xarxes socials per part de tots els membres de l'equip dels capítols i una promoció mínima del cicle de 5 publicacions per membre.** Una de les accions que asseguraria una major difusió sense haver de pagar, és afegir al contracte dels treballadors de l'equip el compromís de publicitar el cicle durant la gravació, durant l'emissió i posteriorment a aquesta, amb un mínim, per exemple, de 5 publicacions en total per membre de l'equip, essent obligatòria una d'elles el dia de l'estrena.
- **Concurs en el festival DocsBarcelona de Catalunya.** Tot i que el cicle és un programa televisiu de difusió a través d'aquest mitjà, i el format està adaptat al mateix, DocsBarcelona és un festival que premia als millors documentals, amb el subtip de *docuserie*, mensualment. Això permetria presentar alguna de les entrevistes de forma individual, per tal de promocionar el cicle sencer a través d'una única representació. En qualsevol cas, la cessió dels drets d'emissió faria aquesta opció viable a partir de l'any d'haver-se emès en antena.

4. CONCLUSIONS PROFESSIONALS

Aquest cicle de deu entrevistes audiovisuals es presenta com una proposta per conversar sobre els canvis que ha patit i les noves propostes que planteja el sistema educatiu del país. D'aquesta manera, es presenta una sèrie periodística d'entrevistes en profunditat que tractarien aquest tema amb els diversos convidats proposats, tots experts en l'àmbit i amb propostes variades, d'edat, sexe i procedència diferent, inclòs també el format d'entrevista en forma híbrida per connectar amb especialistes que, a causa de les mesures encara vigents, no podrien assistir en persona. Així, el cicle tracta l'educació des d'un punt cíclic en què es divideixen les entrevistes de forma cronològica en les etapes educatives: infantesa, primària, secundària i formació professional i graus.

S'ha conclòs també que el lloc de transmissió ideal seria a la televisió autonòmica catalana, com a complement excepcional d'algun programa d'informatius, on el públic al qual es dirigiria seria d'entre 35-65 anys, posant èmfasi entre els 35-45 anys, catalanoparlants i interessats amb l'actualitat o relacionats amb l'àmbit de l'educació. A causa de les subvencions a les quals s'ha atès el pla de finançament, també es faria una emissió a l'estranger, a la televisió Francesa.

L'objectiu principal que persegueix la idea és la d'impulsar a alguns dels personatges més coneguts relacionats amb l'educació a debatre sobre el punt en què es troba i sobre quines oportunitats de millora s'obren davant la crisi pandèmica que hem viscut. D'aquesta forma, també es considera aquest cicle la invitació al debat per altres experts i l'aportació d'una visió crítica cap a la urgència de garantir un canvi dins del sistema tradicional. En definitiva, es planteja un petit projecte que buscaria aportar el seu gra obrint pas a les diferents veus que el representen.

En termes del procés d'elaboració, "Eduquem diferent" ha estat un projecte que va néixer de la idea d'executar una entrevista periodística en profunditat a través dels aprenentatges adquirits durant aquests anys. Aquest projecte ha suposat el resultat de la barreja de molts dels coneixements adquirits durant el Grau de Periodisme.

En una primera etapa del treball, s'ha fet èmfasi en l'anàlisi i el tractament de l'entrevista, així com els seus subtipus i els diferents formats en què es pot presentar. També s'ha realitzat un procés d'investigació i recaptació de fonts, així com de documentació sobre un tema en concret, posant en pràctica les diferents eines de recerca apreses.

En la segona etapa s'han aplicat coneixements de producció, per poder dur a terme la creació i realització del projecte, així com del programa pilot que es presenta com a mostra; també s'han aplicat mètodes d'edició, tant per la construcció de l'entrevista pilot com per la seva posterior maquetació amb cairons i recursos multimèdia emprats. D'altra banda, per la creació del pla de finançament i el de comercialització s'han utilitzat els recursos apresos en l'àmbit més econòmic de la carrera.

Durant la producció de l'entrevista pilot, també es va haver de fer la realització de la gravació, així com el domini de les eines comunicatives apreses durant assignatures com "informatius de ràdio i televisió" o "periodisme especialitzat".

El cicle d'entrevistes ha estat tot un repte, donat que s'ha definit i creat un projecte des de zero, tenint, al final, una mostra d'allò que a l'inici era tan sols un plantejament. Ha suposat un mitjà d'aprenentatge sobre un tema especialitzat, l'educació, així com la pràctica de la professió mitjançant una entrevista que ha estat escrita, produïda, executada i editada personalment. A més a més, m'ha permès combinar la part més teòrica del grau, en què hem recordat tot allò que es relaciona amb aquest subgènere periodístic tan utilitzat; però sobretot m'ha ensenyat com plantejar un projecte amb una posterior distribució i guanys reals, i amb la implicació directa, a través de contactar amb una persona de caràcter públic, de preparar una entrevista personalitzada i documentada i reproduir-la escollint-ne el lloc, el temps, el mètode i el format més convenients.

Aquest treball defineix clarament a la trajectòria realitzada durant la carrera, i la seva evolució, però també m'ha fet veure la perspectiva d'un periodisme que s'apropa més a la producció pròpia i a la distribució d'un producte a través d'estratègies de comunicació, enfocant la feina d'un periodista de forma més àmplia i dinàmica, relacionada directament amb les noves tecnologies i amb el periodisme 2.0.

4.1. CONCLUSIONS PERSONALS

Aquest projecte ha estat un procés llarg, d'un any, en què he gaudit d'una recerca sobre un tema que m'interessava molt, que és l'entrevista, i m'he encarat d'una banda a posar-me davant una càmera per realitzar una entrevista en directe i d'una durada bastant llarga; i d'altra banda a planejar, també per primer cop, la distribució i la comercialització d'un producte propi, que alhora m'ha aportat coneixements sobre les principals ajudes a les quals pot recórrer un freelance, així com les oportunitats de mercat i els guanys que pot obtenir.

Si bé és cert que la part pràctica s'ha fet més feixuga, també és perquè les eines eren més escasses, però això ha fet que acabés amb la satisfacció d'haver triat fer un projecte i aprendre'n bé, per així sortir de les bases teòriques a què sempre estem acostumats.

En fer-lo en temps de covid, tot i que els recursos han estat més limitats, i els contactes han estat més difícils de trobar, així com els horaris i les dates han canviat constantment, al final ha estat una qüestió d'organització. Aquesta etapa entre pantalles fa que la comunicació sigui una mica més lenta i desordenada, però també et dona l'oportunitat de descobrir tot allò que t'ofereix i, per tant, és un gran moment per emprendre en creativitat, innovació, investigació o, fins i tot, en parlar de qualsevol cosa que mai perdi l'esperit crític i de debat, com ha estat el cas de l'educació.

Per tant, en definitiva, crec que he assolit els reptes que m'havia proposat, tot i tenir algunes dificultats tècniques i no tanta experiència en l'àmbit de l'edició com en el de la comunicació. Ha estat un camí que, gràcies a l'ajuda del meu tutor, ha sigut molt planer i, davant qualsevol embús, ha estat possible resoldre'l amb facilitat.

M'enduc la sensació que "Eduquem diferent" és un d'aquells projectes del que sempre se'n pot parlar, i que respon a una demanda segons el format, que cada

vegada gent més jove el consumeix, i segons el tema, que ha estat un punt clau afectat durant aquesta pandèmia de la COVID-19.

5. BIBLIOGRAFIA

AMODEO, Avelino (2019). *“El 45% de los usuarios prioriza la televisión para informarse y el 40% opta por medios en Internet”* [Digital News Report]

Recuperat de:

<https://www.digitalnewsreport.es/2019/el-45-de-los-usuarios-elige-la-television-como-medio-principal-para-informarse-mientras-el-40-opta-por-las-fuentes-online/>

ANTONIO MARINA, Jose (2021). *“Biografía”* [joseantoniomarina.com]

Recuperat de:

<https://www.joseantoniomarina.net/biografia-jose-antonio-marina/>

“Ayudas” (2020) [Instituto de la Cinematografía y de las Artes Audiovisuales (ICAA)]

Recuperat de:

<http://www.culturaydeporte.gob.es/cultura/areas/cine/ayudas.html>

BURGUET ARDÍACA, Francescs (2019). *El mejor libro jamás escrito sobre entrevistas: técnicas, estrategias y poder de la entrevista periodística*

BBC News (2013, 20/04). *“¿Cuándo un bebé empieza a ser consciente?”* [BBC]

Recuperat de:

http://www.alice-comunicacionpolitica.com/wikialice/index.php/Entrevistas_en_profundidad

CANTAVELLA, Joan (1949). *Manual de la entrevista periodística*

Recuperat de:

<https://concienciaperiodistica.files.wordpress.com/2015/07/cantavella-juan-manual-de-la-entrevista-periodistica-198pag.pdf>

CASQUET, Noemí. (2020). *“Aprende a follarte mejor”* [Santa Mandanga]

Recuperat de:

<https://www.santamandanga.com/profesores-escuela-educacion-sexual/detalle/noemi-casquet>

Congreso Internacional de Innovación Educativa (2020). “Anant Agarwal” [CIIE]

Recuperat de:

<https://ciie.itesm.mx/es/httpciie-mxspeakerdeb-masters/anant-agarwal/>

CAC (2020, Gener). “Boletín informativo sobre el audiovisual en Cataluña” (Tercer trimestre del 2019, N. 15) [cac.cat]

Recuperat de:

https://www.cac.cat/sites/default/files/2020-01/BIAC15_ES.pdf

ELS MATINS (2021, 07/01). Josep Maria Argimon: “Al febrer Catalunya farà un cribatge per PCR a les farmàcies amb automostra i cita prèvia” [CCMA]

Recuperat de:

<https://www.ccma.cat/tv3/alacarta/els-matins/josep-maria-argimon-al-febrer-catalunya-fara-un-cribatge-per-pcr-a-les-farmacies-amb-cita-previa/video/6077599/>

“Entrevistas en profundidad” (2017, 02/01). [Wikipedia]

Recuperat de:

<https://www.20minutos.es/noticia/4480192/0/leyes-educacion-espana-50-anos/>

“España en la prueba PISA, en datos y gráficos” (2020, 25/09). [EP Data]

Recuperat de:

<https://www.epdata.es/datos/espana-pisa-datos-graficos/484>

ESSARP Conference (2019). “Judy Willis” [ESSARP]

Recuperat de:

<https://www.essarp-conference.org.ar/2019/es/essarp-speaker/judy-willis/>

GILBERTO ADAME, Ángel (2018, 20/01). “La entrevista y la historia” [El Universal]

Recuperat de:

<https://www.eluniversal.com.mx/columna/angel-gilberto-adame/cultura/la-entrevista-y-la-historia>

G. KINDELÁN, Carlos (2020, 19/11). “De la LGE a la LOMCE: la Ley Celaá será la novena ley de Educación desde 1970” [20 Minutos]

Recuperat de:

<https://www.20minutos.es/noticia/4480192/0/leyes-educacion-espana-50-anos/>

“Isabel Celaá” (2021, 10/05). [Wikipedia]

Recuperat de:

https://es.wikipedia.org/wiki/Isabel_Celaá

“Josep A. Planell i Estany” (2020, 31/10). [Wikipedia]

Recuperat de:

https://es.wikipedia.org/wiki/Josep_A._Planell_i_Estany

“José Ramon Gamo” (2018). [educacionactiva.com]

Recuperat de:

<https://www.educacionactiva.com/jose-ramon-gamo/#>

“Marina Garcés” (2020, 28/09). [CCCB]

Recuperat de:

<https://www.cccb.org/es/participantes/ficha/marina-garces/11956>

Miguel Ángel Sancho Gargallo [Página de LinkedIn]. Recuperat el 14 d'Abril de 2021.

Recuperat de:

<https://es.linkedin.com/in/miguel-ángel-sancho-gargallo-22232426>

M.V. (2021, 11/01). “El premio visibiliza el esfuerzo de los profesores y de los padres, gana la escuela del corazón” [La Opinón]

Recuperat de:

<https://www.laopinioncoruna.es/gran-coruna/2021/01/11/premio-visibiliza-esfuerzo-profesores-padres-27275409.html>

NABOKOV, Vladimir (1973). *Opiniones Contundentes*

R. SANMARTÍN, Olga (2015, 03/02). “Así da clase el candidato español al Nobel de los profesores” [El Mundo]

Recuperat de:

https://cursiva.com/conferencias/tematicas-conferencias/management/cesar-bona?category_rewrite=cesar-bona

SALVADOS (2015, 10/05). *Iñaki Rekarte* (T8, Segunda Parte, E21) [atresplayer.com]

Recuperat de:

https://www.atresplayer.com/lasexta/programas/salvados/temporada-10/capitulo-11-i-aki-rekarte_5ad094f77ed1a88d4ef81242/

“Subvenciones en la producción de obras audiovisuales para cine y televisión con alta capacidad de exhibición y difusión” (2017, 26/10). [GenCat]

Recuperat de:

<https://web.gencat.cat/es/tramits/tramits-temes/Subvencions-per-a-la-promocio-de-l-argmetratges-cinematografics-en-versio-original-catalana-o-occitana-en-la-seva-variant-aranesa>

TORRES MENÁRGUEZ, Ana (2019, 17/09). “España casi duplica los alumnos de FP en 10 años, pero sigue por debajo de la media de la OCDE” [El País]

Recuperat de:

https://elpais.com/sociedad/2019/09/17/actualidad/1568714695_033491.html

VELASCO, Pilar (2020, 17/08). “El Instituto de Prensa (IPI) lanza un segundo fondo de ayudas para proyectos de investigación” [investigacionapi.com]

Recuperat de:

<https://investigacionapi.com/portada/2020/08/17/el-instituto-internacional-de-prensa-i-pi-lanza-un-segundo-fondo-de-ayudas-para-proyectos-de-investigacion/>

VIAJANDO CON CHESTER (2015, 12/07). *Charla íntegra con Juan Rosell* (T4, E13) [cuatro.com]

Recuperat de:

https://www.cuatro.com/viajandoconchester/entrevistas/Charla-integra-Juan-Rosell_2_2018130010.html

ZAFRA, Ignacio (2020, 19/11). *“Estos son todos los cambios en la escuela que trae la nueva ley educativa”* [El País]

Recuperat de:

<https://elpais.com/educacion/2020-11-18/estos-son-todos-los-cambios-en-la-escuela-que-trae-la-nueva-ley-educativa-que-se-vota-hoy.html>

#0 (2017, 11/05). *Cuando ya no esté: Julian Assange, el enemigo N 1* (T2, E7) [YouTube]

Recuperat de:

https://www.youtube.com/watch?v=m5l_P8SM5Ak

6. ANNEX

Plantilla de preguntes per l'entrevista pilot:

Benvinguts i benvingudes al primer capítol "d'eduquem diferent", un cicle de deu entrevistes en què tractarem l'educació com a eix central, on analitzarem, reflexionarem i aprendrem d'aquest tema que obra tants fronts i mou tants pensaments.

En aquesta primera entrevista conversarem amb la Marina Garcés. Doctora en filosofia i professora de la Universitat de Saragossa durant 15 anys, actualment coordinadora de la proposta col·lectiva de pensament "espai en blanc" i impulsora i directora del màster de filosofia pels reptes contemporanis. És autora de diversos llibres com "un mundo común", "ciutat princesa", i especialment relacionat amb tot allò que volem tractar avui, el seu últim llibre, "escuela d'aprenents". Benvinguda Marina.

1. Aquest és el nou llibre que ens presentes, "Escola d'aprenents". La primera vegada que el vaig tenir a les mans, vaig llegir la contraportada i vaig veure "de què serveix saber quan no sabem com viure?". **Creus que la filosofia és el camí per saber com viure?**
2. Com comentes en diverses ocasions al llibre, el context social actual proposa a tota la societat una cruïlla que fa posicionar-se a favor o en contra de l'educació virtual. **Independentment del contingut, et decantaries pel mètode virtual o el mètode presencial?**
3. **Es pot prescindir de les relacions socials i emocionals que es desenvolupen en l'educació presencial?**

(MINUT 10)

4. **Com seria una educació sense autoritats burocràtiques?**
5. **S'hauria de deslegitimar l'existència dels educadors?**
6. Les competències bàsiques i la selectivitat, que es duen a terme a 4t de l'ESO i a Segon de Batxillerat, aquells exàmens amb els que es treballa com a meta durant els cursos anteriors, han estat també una crítica pedagògica entorn la necessitat de classificar els coneixements en un sol examen per donar-los per assolits o perduts. Aquest tipus de proves **Impulsen els coneixements dels alumnes, els estanquen, o ambdues, és a dir, que la**

seva funció que és fer que mentre uns s'impulsen, els altres es desbanquin?

7. Ha tingut sentit, per tu, la selectivitat aquest 2020, en plena pandèmia?

8. El llibre que has escrit i, en definitiva, la reflexió inicial amb la qual volem abastar aquest cicle gira envers la qüestió de “com volem ser educats”. I tot i que hi ha una crítica cap a les teories pedagògiques que es va desenvolupant al llarg de la lectura, és cert que hi ha certs mètodes que ja es desenvolupen a les aules com a noves propostes educatives. Un exemple és el mètode la “flippedclassroom” o “classe invertida”. Aquest mètode proposa als alumnes preparar-se les lliçons recolzant-se en el material escolar proporcionat, i ser ells mateixos qui posin en comú les idees principals de la lliçó tractada, les analitzin i facin activitats al voltant d'aquest tema.

- **Què n'opines com a model? És un inici a alguna cosa?**

- **Creus que es podria dur a terme a la universitat?**

9. Què separa tant la universitat de la resta de l'educació?

(MINUT 15)

10. L'educació és una necessitat bàsica o un luxe ara mateix?

11. T'imagines donant classes de filosofia a algun lloc on no s'hagi donat mai? Veus necessària la filosofia a l'Àfrica, per exemple? Com ajudaria?

12. Perquè crec que hi ha persones, dins aquesta societat, que, com ve menciones, es consideren existències residuals a l'educació. **Creus que podríem arribar a pensar en el mateix país com una existència residual, si comencem a fer canvis en el sistema educatiu?**

(MINUT 20)

13. Entenc que hi ha un cert paral·lelisme entre l'evolució social i l'evolució educativa. S'ha vist al llarg dels anys, per exemple, que a mesura que evolucionaven les lleis democràtiques o feien també les polítiques educatives.

Entenc, en part, que aquí podríem detectar el problema de base del que veníem parlant.

- **Aquí a Espanya, en un moment en què socialment estem caient fons, com podem promoure que l'educació no caigui amb la societat?**

(MINUT 23)

14. Tu, Marina, corregeix-me si m'equivoco, vas estudiar filosofia a la Universitat de Barcelona, on et vas graduar i doctorar. M'agradaria preguntar-te de forma una mica més personal, **tu vas ser ben formada com a professora?**

- **I actualment estàs contenta amb què vol dir ser professor?**

15. "Educació basada en la complicitat", descrius com un dels punts que s'haurien de retocar des de la base de com hem fomentat l'educació. **Els professors busqueu aquesta complicitat?**

16. Em dona la sensació que a la universitat es creuen sentiments entre l'interès o, una mica també el deure, de compartir coneixements professionals, i més aviat pràctics que teòrics, als successors en el sector, que serien els alumnes, barrejat amb la sensació que aquells successors desbancaran al professional que està compartint aquests coneixements. **I que, per tant, hi ha una certa por a veure l'evolució dels alumnes, fins a, potser, superar al mestre.**

- **T'has trobat en la situació de treballar colze amb colze amb un alumne?**

(SI SOBRA TEMPS)

17. Consideres que aquest cicle s'hauria de fer amb o sense política pel mig?